In Numărul următor:

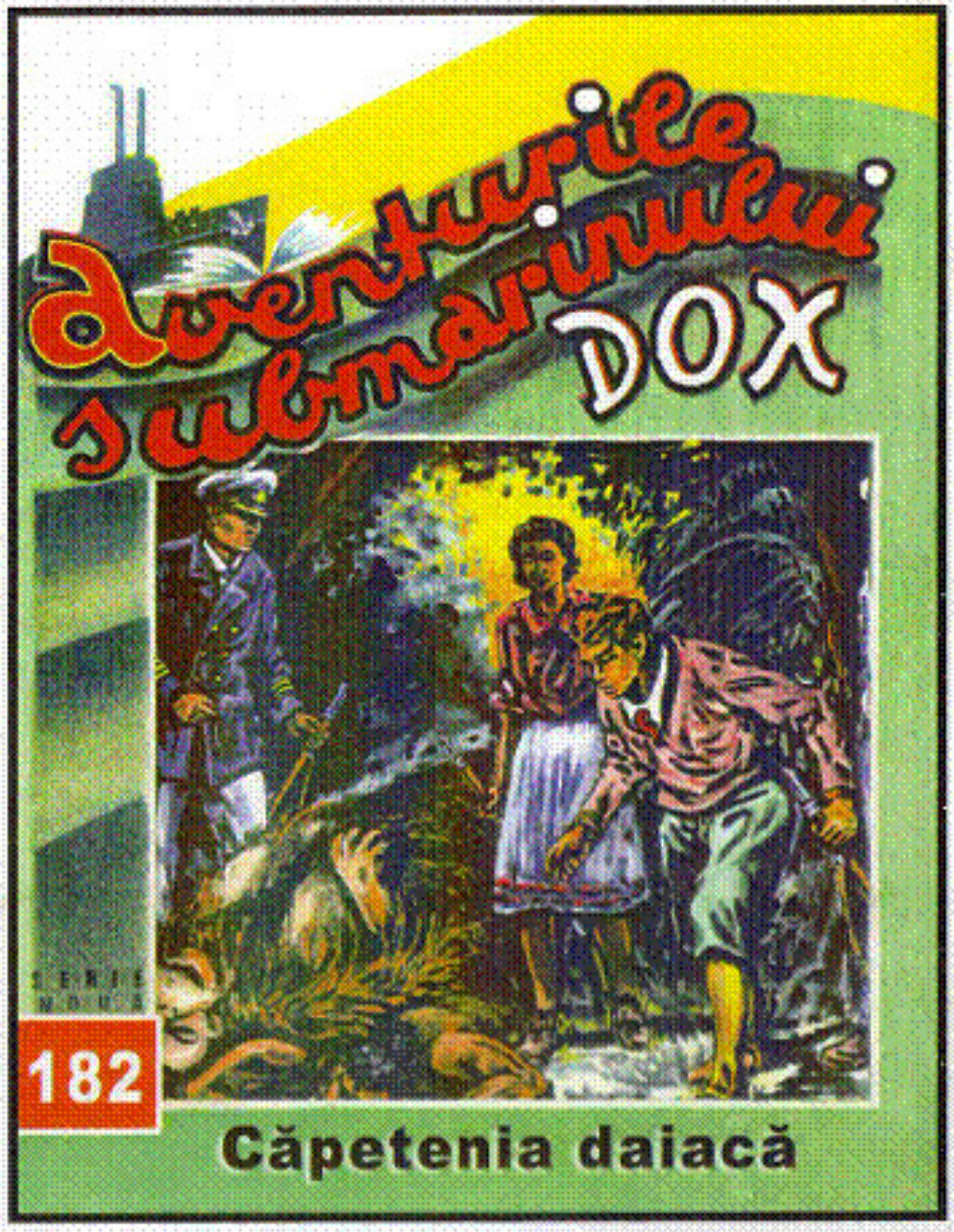

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
181
Taine Străvechi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 181.

TAINE STRĂVECHI.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
POVESTIREA COLONELULUI DONALD.

«DE-ABIA AJUNSERĂM ÎN DELHI, capitala provinciei anglo-indiene Pundjab şi ne dădurăm jos din tren, că ne şi întâmpină un domn în impunătoarea uniformă a poliţiei statului, care ne salută călduros:

— Permiteţi-mi să mă recomand, colonelul Donald. Am cumva onoarea de a sta de vorbă cu domnii Farrow şi Bertram? se prezentă acesta.

Marian încuviinţă şi ne prezentă la rândul lui.

— Mă bucur să vă cunosc. Personal, domnilor, continuă ofiţerul. Mai încolo ne aşteaptă automobilul cu care vă rog, să-mi permiteţi să vă conduc la bungalowul meu. Sper să nu aveţi nimic împotrivă să fiţi, măcar câteva zile, musafirii mei.

N-aveam nimic împotrivă, aşa că mulţumirăm politicos. O jumătate de oră mai târziu ne şi găseam în faţa reşedinţei

amabilului colonel, situată undeva în afara oraşului. După ce ne depozitarăm bagajele în camerele de oaspeţi aranjate pentru primirea noastră, luarăm loc în veranda spaţioasă şi aerisită, aflată în imediata vecinătate a camerelor noastre.

Amfitrionul nostru se îngriji de îndată de băuturi şi răcoritoare, care după oboseala călătoriei aveau un gust excelent.

— Am auzit şi eu de numeroasele dumneavoastră aventuri, domnii mei şi mi-am permis să propun superiorilor mei, să vă invite în oraşul nostru. La început aceştia s-au lăsat greu, mai ales Sir Baltran, care a obiectat că se aşteaptă mai ales ca subordonaţii săi să clarifice misterele şi nu… străinii. În cele din urmă am reuşit să-l conving pe Sir Baltran să vă invite, O să-l cunoaşteţi în curând, este un domn încântător, respectat de toţi. Se aşteaptă, firește, ca noi poliţiştii să rezolvăm problemele ce ne privesc.

— Atunci n-aş vrea să-l supăr, domnule colonel. Îmi închipui că-i revine dânsului întreaga responsabilitate în ce privesc sarcinile poliţiei, a fost de părere Marian.

— Aveţi perfectă dreptate şi doar faptul că i-am sugerat că ajutorul dumneavoastră e de o importanţă vitală pentru noi, îi datorez plăcerea de a vă avea ca oaspeţi.

Nu pierdurăm prilejul să-i mulţumim încă odată, pentru invitaţie şi Marian se interesă acum politicos şi despre esenţa şi gravitatea problemei, la a cărei rezolvare urma să contribuim într-un mod atât de decisiv.

— Vorbeaţi despre un mister, domnule colonei. Ştiu prea bine că tocmai aici, în India, ţi-e dat să întâlneşti taine, care par să nu aibe dezlegare. Dar presupun mai degrabă că nu despre aceasta e vorba aici, ci poate despre dezlegarea unui caz concret, sau a unei întâmplări neelucidate pe deplin.

— Aveţi şi de data asta dreptate, domnule Farrow. Bineînţeles că e vorba de un caz concret, dar acesta, mai e legat şi de străvechile secrete ale indienilor care ţin de obârşia şi cultura acestora. Înainte de a vă pune în temă pe deplin cu cazul concret ce ne frământă, îmi voi permite câteva consideraţii generale, care privesc istoria oraşului nostru Delhi. Trăiesc deja de opt ani aici şi m-am îndeletnicit puţin şi cu istoriografia oraşului meu de reşedinţă. Ben Hagha, servitorul meu, o să ne aducă din noi: răcoritoare şi apoi, domnii mei, o să încep istorisirea.

Gazda făcu un semn indianului, care stătea în imediata noastră apropiere. Acesta dispăru şi se întoarse, câteva minute mai târziu, cu o nouă provizie de băuturi răcoritoare.

Colonelul îşi reaprinse ţigara, stinsă între timp, se aşează comod în fotoliu şi începu:

— Ştiţi desigur că Delhi, al cărui nume străvechi era Indraprashta. E socotit alături de Agra printre cele mai vechi oraşe ale Indiei. Istoria oraşului se întinde înapoi pe o perioadă de timp de trei milenii şi jumătate. Aici, în oraş, s-au adunat şi păstrat comori neasemuite. Care au stârnit invidia şi lăcomia altor domnitori de sânge princiar. S-au dat lupte sângeroase pentru oraş. Palatele oraşului au fost împodobite cu pietre preţioase de mare valoare şi cele mai frumoase diamante, cele mai mari rubine şi smaralde din lume au împodobit întotdeauna tronurile domnitorilor locali. Nu-i de mirare că Delhi a devenit cel mai strălucitor şi bogat oraş al Indiei. Se spune, că în perioada Pandu, pe vremea domniei fiilor Soarelui, chiar străzile, erau pavate cu aur, sau praf aurifer. Semeţia oraşului Delhi, a durat douăzeci şi cinci de secole, până ce prinţii afgani, supuseră oraşul, după ce îi alungară pe domnitorii legali, sau îi uciseră, pentru a se înscăuna ei înşişi la domnie.

Trei dinastii afgane s-au succedat la tron în următorii trei sute de ani. În cele din urmă, afganii fură alungaţi, la rândul lor de către hinduşi, mahomedani şi mongoli, până la marea năvălire barbară a lui Timur Lang (cel şchiop) care a avut loc în 1398, în era noastră care cuceri şi jefui oraşul. Acesta se institui ca domnitor peste întreg ţinutul.

Stăpânirea lui Timur, dură doar până la moartea acestuia, apoi veniră din nou afganii cei din dinastia Patha şi stăpâniră oraşul cincizeci de ani. Iarăşi urmară mongolii. Badur un urmaş a lui Timur, îi alungă pe Pathani şi deveni primul mare Mogul al dinastiei sale, primul din cei şaptesprezece mari Moguli, care din 1494 până în 1857 au domnit în India şi care au făcut măreţia şi strălucirea epocii lor. Domnia acestora a apus în cele din urmă. Din aceşti patru sute de ani glorioşi, îmi vin acum în minte doar câteva nume, printre care aş aminti prinţii domnitori, neapărat pe Humahan, Akbar, Dichehan, Munandzeb şi acel nefericit Buhadur Şah, care a fost făcut prizonier de către englezi în propriul lui palat şi ţinut în lanţuri şi în cele din urmă osândit cu expulzarea în Burma. Iată că istoria a trei milenii şi jumătate atestă obârşia de oraş împărătesc, pe care Delhi îi reprezintă poate cel mai bine, dintre toate semenele sale de pe suprafaţa globului. Astăzi oraşul este pe deplin modernizat, doar zidurile sale exterioare, cu turnurile de pază şi observaţie mai amintesc de strălucirea unor timpuri peste care istoria a lăsat amprenta sa de neşters. Breşele şi găurile existente peste tot

şi practicate în zidurile porţilor ne mai vorbesc pe limba lor mută despre luptele dintre englezi şi indieni, în care, aceştia din urmă, sub conducerea lui Buhadur Şah, au dat ultima lor bătălie pentru neatârnare în anul 1857, într-o încercare disperată de a evita jugul străin. Iată, domnilor, o scurtă trecere în revistă a istoriei oraşului Delhi, istorie aflată parţial din vechile cărţi hinduse, pe care le-am mai găsit aici, precum şi din acelea care au şi fost traduse în engleză. Şi iată că am ajuns, în sfârşit, la acel secret de care aminteam la început şi care stăruie atât de mult în memoria mea pe care n-am fost în stare să-l elucidăm. Profesorul Hagerstony, a început de curând traducere, i ultimelor trei cărţi hinduse, în limba engleză, cărţi pe care le-a găsit în pivniţa palatului domnesc din Delhi. O săptămână s-a scurs de când profesorul îşi începuse munca, după care acesta, a dispărut pur şi simplu. Rajahul, care locuieşte actualmente în palatul princiar, nu ne-a putut de nici o informaţie cu privire la persoana profesorului. Uşor nu îi este, întrucât prima bănuială cădea asupra sa. Ulterior s-a demonstrat însă că nu putea fi responsabil de dispariţia profesorului, întrucât, chiar în acea perioadă lipsea din palat, fiind într-o junglă la vânătoare de tigri. Am interogat pe toţi servitorii rajahului şi pe membrii gărzii sale, dar până în prezent, mi-a fost cu neputinţă să rezolv misterul acestei dispariţii. A fost văzut ultima dată de către intendentul palatului, care i-a adus cina. Profesorul îşi exprimase dorinţa de a continua lucrul şi pe timpul nopţii. A fost încuiat deci în camera de lucru şi prin urmare nu putea părăsi încăperea.

— Cum adică încuiat? se miră prietenul meu.

— Da, da, nu uitaţi că e vorba de documente de o valoare neasemuite, cărţi şi atestate, care zac de-a valma în pivniţa de la subsolul palatului. Doar cărţile par să valoreze câteva sute de mii de lire. Profesorul acceptase de la început toate condiţiile impuse de rajah şi de aceea a fost de acord ca în timpul muncii sale de cercetare să fie zăvorât.

— Există numai o singură intrare şi ieşire din această pivniţă domnule colonel?

— Da, există numai o singură uşă, masivă din stejar, cu trei lacăte. Bineînţeles că-i mai sunt ataşate şi sisteme de alarma Profesorul nu putea ieşi de unul singur.

— Cine avea în păstrare cheia la uşa respectivă?

— Intendentul palatului, care cunoaşte clădirea cel mai bine întrucât din copilărie are rezidenţa acolo şi împotriva acestuia nu se poate ridica, fireşte nici o bănuială.

— S-au cercetat totuşi pivniţa şi împrejurimile cu maximă atenţie, domnule colonel?

— M-am aşteptat la întrebarea asta, domnule Farrow şi vă pot răspunde pe loc şi afirmativ. Sunt absolut sigur că din încăpere nu se putea scăpa decât pe uşă, întrucât geamuri nu există.

— Nu există totuşi niscaiva uşi secrete?

— Absolut exclus, domnule Farrow. Ştiu să caut şi am căutat temeinic. Încăperea e lungă de vreo douăzeci de metri şi lată de zece. Pe pereţi de jur împrejur stau rafturi umplute cu cărţi. Chiar în mijlocul camerei se găsesc cărţi. Mesele şi scaunele existente folosesc doar unui singur scop, înlesnirea studierii volumelor într-un mod mai comod şi în linişte, evident.

— Ce puteţi spune despre sistemul de iluminat?

— Iluminatul este electric.

— Deci palatul însuşi a suferit modificări în scopul modernizării?

— Da, parţial domnilor. Ei, ce spuneţi cu privire la toate astea?

— Nu pot să afirm deocamdată nimic precis, trebuie să văd eu însumi încăperea. Aşadar, acolo erau adăpostite taine indiene străvechi, nu-i aşa domnule colonel?

— Aşa e. Şi cine este în stare să pătrundă taina cărţilor sfinte, prin lectură mai întâi, se înţelege, poate avea o revelaţie…

Marian îmi aruncă o privire pe furiş interceptată totuşi de colonel, care urmă:

— Vă gândiţi la ceva anume, domnule Farrow?

— Da, mă gândeam la acele taine străvechi, înmormântate în acest palat şi care mă interesează în mod deosebit şi pe mine. Din păcate cărţile nu le vom putea citi.

— Rajahul şi-a dat consimţământul ca multe din aceste cărţi să fie traduse în engleză şi chiar această sarcină a fost atribuită profesorului Hagerstony de către însuşi prinţul.

— În orice caz, este interesant tot ce ne-aţi relatat domnule colonel. Pe moment nu vă putem spune nimic hotărât. Când doriţi să ne însoţiţi să vizităm palatul?

— Mâine, înainte de masă, dacă vi se pare potrivit.

— Suntem înţeleşi. Astăzi încă mai suntem marcaţi de oboseala călătoriei şi ziua oricum e pe sfârşite. Pe de altă parte, ne simţim excelent aici în veranda dumneavoastră. Proprietatea însăşi e minunată. Vă place grădinăritul şi vă pricepeţi la flori, domnule colonel?

— Mărturisesc că da, dar cum v-a venit să mă întrebaţi domnule Farrow?

— Aranjamentul floral m-a îndemnat. Unui om indiferent nu i-ar fi păsat prea mult să aranjeze florile atât de bine, încât să beneficieze de maximum de lumina solară.

— Aveţi dreptate cu presupunerile dumneavoastră Mărturisesc că-mi place munca în grădina mea. Care o consider, după stresul orelor de serviciu, foarte relaxantă. Aceasta mă domoleşte şi-mi calmează nervii. Slujba mea nu-i dintre cele mai uşoare, domnilor.

Îl crezurăm pe cuvânt.

Marian nu mai insistă asupra dispariţiei profesorului şi cu bună ştiinţă deviase discuţia spre alt tărâm.

Îl lăsă pe colonel să zugrăvească viaţa unui poliţist în India şi păru să-l intereseze enorm tot ce auzea.

Puţin înainte de cină, se anunţă, prin intermediul servitorului său indian, Ben Hagha, sosirea unui domn Perkin, care ţineri morţiş să-i vorbească.

Acesta încuviinţă şi solicitatorul urma să fie îndată introdus.

— Aşa-i, omul mi-a ieşit cu totul din minte domnilor. Doctorul Perkin a fost ajutorul profesorului dispărut şi s-a îngrijit cum a putut mai bine de bietul Hagerstony. Să-i împărtăşesc şi acestuia că faceţi parte din noua echipă de cercetare?

Marian respinse oferta pe loc.

— Încă nu, domnule colonel, mi-ar place să-l cunosc pe om mai întâi. Rămâne oricum timp să-l informăm şi mai târziu, dacă va fi cazul. Cu cât ştiu mai puţini oameni problema noastră cu atât e mai bine. Prezentaţi-ne ca vechi cunoştinţe care, în trecere prin Delhi, v-au făcut o vizită.

— Bine, aşa vom face deci.

Colonelul făcu un semn servitorului său indian. Nu după mult timp îşi făcu apariţia, în veranda bungalowului. Un tânăr de aproximativ treizeci şi cinci de ani. Toate aparenţele îl trădau a fi englez, dar după paloarea chipului său îţi făcea impresia unui om care a stat sau a lucrat multă vreme în spaţii închise, altfel faţa i-ai fi fost cât de cât bronzată de razele soarelui.

Colonelul făcu prezentările. După ce doctorul Perkin luă loc, acesta îşi exprimă intenţiile.

— Ştiţi prea bine, domnule colonel, că-mi fac mari griji din pricina profesorului Hagerstony. Doar dânsul m-a chemat anume din Anglia pentru a-i putea fi folositor în cercetările

pe care le fac. Nu m-a luat însă cu sine la palat, ceea ce la timpul său am regretat foarte mult.

— N-a obţinut permisiunea de a o face, obiectă la rându-i colonelul.

— Aşa e. Cu atât mai mult mă apasă acum dispariţia profesorului. Trebuie să ştiţi domnilor şi se întoarse acuma spre noi, că-l cunosc pe profesor de foarte mult timp. El a fost în patrie profesorul şi mentorul meu.

— Şi-acum aţi venit la mine ca să vă interesaţi de mersul cercetărilor, nu-i aşa? dori să constate colonelul.

— Parţial de asta, dar mai am un gând pe care vreau să mi-l exprim. Aş putea să mai examinez, eu însumi pivniţa unde-s depozitate documentele?

— Din păcate este deocamdată exclus, stimate domnule doctor. Rajahul acordă numai foarte rar o astfel de permisiune. Şi aşa m-am mirat că şi-a dat consimţământul atât de uşor cu privire la munca de traducere a profesorului. Ştiţi poate ca şi mine, că îndeosebi indienii sunt deosebit de suspicioşi cu intruşii care scormonesc prea adânc în tainele strămoşilor lor.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule colonei, eu am ajuns la concluzia că profesorul a descoperit niscaiva secrete în cărţile vechi, pe care nu le mai putea păstra doar pentru sine. De asta a trebuit să dispară. Mă gândeam că în notiţele profesorului Hagerstony voi găsi vreo însemnare care să ne ofere ceva indicii despre ce s-a petrecut. Însemnările profesorului cred că se mai găsesc în pivniţă, aşa sper.

— Da, totul se găseşte încă acolo, din dispoziţia expresă a rajahului.

— Dacă mi s-ar permite să examinez aceste notiţe, aş găsi cu siguranţă o urmă, domnule colonel.

— Eu le-am citit, domnule doctor şi n-am găsit absolut nimic, care să ne ofere o cât de mică şansă de a descoperi ceva care să ne conducă la o urmă oarecare.

— Poate că le-aţi privit dintr-un punct de vedere care nu vă putea oferi asemenea indicii. Oricum va trebui să-mi pledez sarcina pe lângă rajah, pentru că, după câte am auzit, dorinţa acestuia este ca problema dispariţiei profesorului să fie limpezită cât mai curând posibil.

— Voi vorbi şi eu cu rajahul, dragă doctore, dar să nu vă faceţi prea mari speranţe.

— Dar, spuneţi domnule doctor, cărţile acelea le-aţi putea traduce şi dumneavoastră, adică vreau să spun, sunteţi în măsură să descifraţi sanscrita? interveni Marian la rândul său.

— Bineînţeles că pot, altfel de ce m-ar fi chemat profesorul să-l ajut în munca lui? Cum vă spuneam, doar am fost elevul acestuia.

Marian încuviinţă numai dând gânditor din cap. În momentul următor îşi făcu apariţia, din nou, servitorul indigen Een Hagha. Care întrebă în şoaptă, dacă e cazul să servească cina. Colonelul se întoarse brusc spre Perkin.

— Rămâneţi astă-seară la cină, nu-i aşa, domnule doctor?

— Nu. Mulţumesc din inimă, dar astă-seară nu mai am timp Un demnitar indian vrea neapărat să-mi vorbească. Trebuie să mă grăbesc, nu pot să-l las pe Ham Costa să mă aştepte.

— Ham Costa? Cu el aveţi întâlnire? se interesă mirat colonelul.

— Da şi nutresc mari speranţa în legătură cu această întâlnire!.

— Ei bine, atunci vă doresc să aveţi noroc, din plin, dragă doctore. Invitaţia rămâne deci pe altă dată.

După ce Perkin dispăru, în fine, Marian îl întrebă în şoaptă cine era acel Ham Costa.

— Reprezentantul cel mai de seamă al rajahului, domnilor cum s-ar spune, mâna lui dreaptă sau sfetnicul său cel mai de taină. Lui i se supun pe linie ierarhică toţi funcţionarii palatului princiar.

— Ei în acest caz, iată cui trebuia în primul rând adresată rugămintea de adineauri, domnule colonel. Dar de ce doctorul vine la dumneavoastră, interveni iarăşi Marian?

— Ham Costa este un mare adversar al tuturor străinilor. În nici un caz nu va aviza favorabil o astfel de intervenţie. El a fost totdeauna omul care a susţinut păstrarea şi conservarea tuturor documentelor care privesc secretele indienilor, la cel mai scăzut nivel de publicitate posibil, cu interdicţia totală de a le traduce în engleză, sau în orice altă limbă.

— Înţeleg, deci această ocazie e pierdută.

Privii din nou pe furiş, spre prietenul meu, Marian. Ştiam precis că intenţiona ceva şi că are deja, cum s-ar zice, un as în mânecă. Voia să lase impresia că nu şi-ar mai bate capul deocamdată cu misterul dispariţiei profesorului, deşi eu ştiam că, abia acum examinează mai cu atenţie problema şi-o întoarce pe toate feţele.

Deodată puse pe neaşteptate întrebarea:

— Ia spuneţi-mi, colonele, de când îl aveţi în serviciul dumneavoastră pe admirabilul Ben Hagha?

— Nici de un an, dar pot mărturisi că sunt foarte mulţumit de prestaţiile sale. De ce mă întrebaţi?

— E un vechi obicei al meu de a mă interesa de toate aspectele, chiar dacă uneori nu au legătură cu problema. Îmi place să fiu informat întotdeauna ce fel de oameni se găsesc în imediata mea apropiere.

— Precaut ca întotdeauna, zise colonelul. Dar în legătură cu Ben Hagha puteţi fi fără grijă, pentru el garantez eu pe deplin şi dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă propun o plimbare în grădina mea.

— N-avurăm evident nimic de obiectat, ba chiar ne convenea mişcarea. Îndărătul casei se întindea grădina-junglă a colonelului; aşa o numea el în glumă, dar cel puţin unor zone al acesteia li se potrivea numele. Aici, în această parte nu se vedea deloc urma mâinilor muncitoare ale unui om, fie el şi grădinarul.

Colonelul lăsase cu bună ştiinţă partea asta de grădină, să fie invadată de o vegetaţie abundentă, specifică junglei, ceea ce o făcea să merite din plin denumirea de grădină-junglă. Lipseau de aici numai fiarele sălbatice, altfel te-ai fi crezut într-o junglă adevărată.

Păşirăm agale pe cărările înguste. Lumina lunii crea contururi şi umbre care aici formau forme fantastice.

De multe ori mi s-a părut că la sfârşitul cărării mă aştepta o făptură nemaiîntâlnită şi de tot atâtea ori constatam că mă înşelasem.

Ajunserăm astfel la capătul grădinii când deodată, aproape de noi, în tufişuri am înţeles că se întâmplă ceva. Ne dădurăm fără voie înapoi şi duserăm instinctiv mâna la pistoale. Chiar şi colonelul procedă la fel.

Şi iată că, în faţa noastră, crescu ca din pământ statura impozantă a credinciosului nostru Pongo.

— Massers, nu merge înainte, ne şopti el. Pongo observat doi indieni care intrat în spatele grădinii. Pongo nu ştie unde rămas ei acum.

— Doi indieni? se miră colonelul. Aici în grădina mea? Dar nu poate fi decât Ben Hagha.

— Nu, Masser colonel, îl contrazise Pongo. Pongo ar fi recunoscut Ben Hagha, alţi indieni fost. Ei venit din casă. Pongo văzut şi furişat după ei.

— Ciudat, n-am ce zice, o să-l întreb de îndată pe Ben Hagha, dacă a primit vizită în după-amiaza asta fără ca eu să ştiu.

— N-aş face-o în locul dumneavoastră, interveni Marian. Ben Hagha va nega cu siguranţă. Vă pot spune doar că servitorul acesta mi-a bătut îndeosebi la ochi, pentru că permanent se afla în apropierea verandei, cu un motiv sau

altul, tocmai când vorbeam de dispariţia profesorului. Asta v-o pot spune franc, de la început şi nu cred că ar trebui să redeschidem problema.

— Pe legea mea, doar nu credeţi că Ben Hagha ar fi un spion infiltrat în casa mea?

Marian ridică numai din umeri.

— N-ar fi exclus, domnule colonel. Nu trebuie să uitaţi spiritul de solidaritate care-i animă pe toţi aceşti indieni. El poate fi chiar util şi credincios, dacă asta i se ordonă, ca să se lupte cu asemenea arme, pe ascuns împotriva străinilor.

— Hm. Punând astfel problema, n-ar fi exclus să aveţi dreptate! Dar ce să fac acum cu acest om? Nu pot săi demonstrez în nici un fel vinovăţia şi n-am cum altfel să-l concediez.

— Nu-i spuneţi pur şi simplu nimic. Îl vom observa pe ascuns. Pongo, tu trebuie să mai rămâi un timp aici în grădină. Dacă mai apare vreun indian caută să-l reţii.

— Masser fie liniştit. Pongo face.

După aceste cuvinte, dispăru din nou în desişurile grădinii în timp ce noi ne întorceam îngânduraţi spre casă.

Ben Hagha era tocmai preocupat cu transportul paharelor din care băuserăm. La bucătărie. Mă uit şi înspre colonel şi sesizai de îndată că acesta l-ar fi luat mai degrabă la întrebări, dar un ghiont din partea prietenului meu îl făcu să renunţe.

O oră mai târziu ne retraserăm în camerele noastre şi ne-am întins puţin. N-aveam a ne teme de nimic dar Marian era de părere că invitaţia adresată nouă, precum şi sosirea noastră la palat, deveniseră între timp cunoscute oamenilor care erau responsabili cu dispariţia profesorului.

Dacă aşa stăteau lucrurile, asta ne-ar fi îngreunat considerabil cercetările noastre viitoare.

II.
PRIMA URMĂ.

ÎN TIMPUL NOPŢII nu s-a întâmplat nimic. Când în zori ne reîntâlnirăm din nou pe verandă pentru micul dejun, colonelul ne salută foarte prost dispus. Incidentul din grădină îl afectase oarecum, nu-şi găsise liniştea şi de aceea nu putuse să doarmă.

Ben Hagha ne aduse micul dejun, Liniştit ca întotdeauna, puse felurile de mâncare pe masă. Pe când părăsea veranda, prietenul meu spusa cu voce tare.

— Ştiţi ceva, domnule colonel, m-am tot gândit. Poate ar fi mai bine ca noi să nu ne amestecăm. E vorba doar de nişte străvechi taine indiene, pe care aceştia se vor feri straşnic să ni le dezvăluie. Întrucât nu avem intenţia de a pătrunde aceste secrete, ci doar urmărim problema dispariţiei profesorului, mi-e teamă că şi în acest caz vom avea de a face cu potrivnici care nu se vor da înlături de la nimic. De aceea ar fi poate mai bine să refuzăm oferta dumneavoastră de a participa la căutare.

Îl observam cu acest prilej pe furiş pe Ben Hagha şi-l văzui cum se aţinea într-o cameră alăturată, a cărei uşă era deschisă. Mi-a venit să râd de figura îngrozită a colonelului, care-l privea complet descumpănit pe prietenul meu, ca şi cum s-ar fi îndoit că ar fi în toate minţile. Din fericire Marian a reuşit să-i facă pe furiş un semn cu ochiul, pe care colonelul îl înţelese pe deplin, de vreme ce merse în întâmpinarea vorbelor prietenului meu zicându-i:

— M-am gândit şi eu că veţi refuza, domnule Marian. Nu sunteţi doar ofiţer de poliţie şi aţi putea ajunge în nişte situaţii cam neplăcute, fără autoritatea necesară. Dar dacă tot vă aflaţi aici, v-aş ruga să mai fiţi câteva zile musafirii mei. Vizita dumneavoastră m-a bucurat foarte mult. E ceva inedit în acest peisaj monoton, când întâlneşti zilnic aceleaşi chipuri.

— Primim cu plăcere domnule colonel.

Marian se aplecă în aceeaşi clipă şi-i şopti repede funcţionarului: Plecăm acum să vizităm oraşul, dar în realitate să vedem palatul rajahului.

— În regulă, domnule Farrow, răspunse acesta.

Ben Hagha dispăruse între timp, iar acuma se întoarse cu mâncarea.

— Vă iau cu mine în oraş, domnilor, spuse mai departe colonelul. Vizitaţi pe-ndelete oraşul şi mai târziu treceţi şi pe la biroul meu. Între timp o să-mi înştiinţez superiorii de hotărârea dumneavoastră. Servitorul dispăruse din nou.

După aproximativ zece minute apăru şi Pongo pe verandă Marian îi făcu semn să se apropie, întrucât observă că avea ceva să ne spună.

— Massers, Ben Hagha dispărut repede în grădină şi acolo întâlnit alt indian. Pongo nu vrut oprească.

— Foarte bine ai procedat, Pongo. Bagă bine de seamă şi în continuare, cel puţin vom ştii dacă se întreprinde ceva împotriva noastră.

— Vedeţi deci, domnule colonel. Vestea că noi nu vom interveni a fost deja preluată. Tocmai asta am intenţionat. Cu

atât mai surprinşi vor fi adversarii noştri când vom apărea totuşi. Îi vom lua pe nepregătite. Şi-a dat rajahul consimţământul în privinţa noastră, pentru a putea vizita depozitul din pivniţă?

— Rajahul a fost de acord cu condiţia să fiţi încuiaţi la rândul dumneavoastră.

— Aşa o să şi facem. Dar ce-ar fi dacă l-am lua şi pe doctorul Perkin. Acesta ne-ar putea fi util la tălmăcirea diferitelor documente.

— Credeţi cu adevărat că v-ar putea fi de folos?

— Cred că da. Dar deocamdată mai avem timp. Pentru început vom arunca doar o privire generală.

Avurăm grijă de data asta să nu mai fim spionaţi. Vorbeam deja despre alte lucruri, când apăru Ben Hagha îşi face de lucru pe verandă.

— Să vină automobilul meu! ordonă colonelul.

Cinci minute mai târziu stăteam confortabil în maşina colonelului. Conduce chiar colonel, care era pornit împotriva servitorului său şi-l ameninţa de departe cu pedepse grele. Traversarăm mereu animata stradă de argint „silver street", modernă după criteriul indian. Îndreptându-ne spre est, către fluviu.

În faţa noastră apăru fortăreaţa ale cărei ziduri, scorojite şi scrijelite pe alocuri, purtau amprenta istorică a acestui oraş. Porţile uriaşe erau străjuite de turnuleţe, de-o parte şi de alta, de unde arcaşi sau puşcaşi din zilele noastre, puteau dezlănţui un foc ucigător asupra atacatorilor.

— Palatul de odinioară a Marelui Mogul. Ne lămuri colonelul. Dacă vă interesează putem să-l vizităm ceva mai târziu. Astăzi această puternică fortăreaţă serveşte drept cazarmă soldaţilor noştri. Cred că această construcţie merită s-o vedeţi în orice caz.

— Şi care este reşedinţa de zi a rajahului, domnule colonel? se interesă Marian.

— Locuieşte în alt palat, în partea de sud a oraşului şi în zece minute vom ajunge acolo. Şi acest palat are o vechime de câteva secole. Cu multă dibăcie ofiţerul ne conduse pe străzile întortocheate, cu trafic amestecat.

Trebuiau evitate felurite vehicule în mers. Cele trase de boi, până la automobile elegante şi tramvaie. În curând traserăm în vasta curte a unui palat străvechi, Un înalt funcţionar al palatului, reprezentantul rajahului ne primi şi ne conduse într-o încăpere splendid mobilată.

Aici a trebuit să aşteptăm. Mă gândeam c-o să-l cunoaştem personal pe rajah, dar ne-am lovit de o

dezamăgire. Ieşi un alt demnitar, care ne salută şi se recomandă Ham Costa.

Marian, care stătea lângă mine, mă atinse uşor cu cotul. Ştiam bine la ce se referă şi-mi aminti discuţia din ziua anterioară cu colonelul.

Acesta îi explică reprezentantului rajahului, despre ce este vorba, în timp ce personajul asculta calm, dând numai din cap.

— Înălţimea sa, nu este prezent, declară el cu o voce binevoitoare şi solemnă dar sunt pus în cunoştinţă de cauză. Puteţi bineînţeles să vizitaţi încă o dată, depozitul nostru subteran. Nu ne este permis să împiedecăm în vreun fel investigaţiile poliţiei în legătură cu căzui profesorului dispărut, mai adăugă Ham Costa.

— Aceşti domni vor fi nevoiţi să petreacă mai multă vreme în acest depozit, i-am convins că e nevoie ca în acest răstimp să fie încuiaţi pe dinafară, îl lămuri iarăşi colonelul.

Ham Costa se înclină uşor.

— N-am nimic împotrivă, domnii pot rămâne acolo, cât vor crede de cuviinţă. Fireşte că-mi asum responsabilitatea siguranţei lor personale.

La un semn, apăru ca din pământ un alt indian în faţa noastră, care ne fu recomandat ca intendentul palatului.

Îl examinai cu atenţie pentru că acesta era personajul care avea în păstrare cheia pivniţei. Ham Costa îi dădu ordinul să ne conducă jos, la subsol.

— Încă o întrebare Ham Costa, interveni imediat Marian, după ce intendentul a părăsit încăperea. Câte chei de la pivniţă sunt în total şi cine le are în custodie?

— Trei în total. Una o are intendentul, a doua se găseşte în siguranţă într-un seif, care mai conţine şi alte chei importante de rezervă şi cea de a treia se află în posesia înălţimii Sale Rajahul.

— Aţi cercetat, între timp, dacă cea de a doua cheie mai este în seiful pentru chei? continuă să-l întrebe Marian.

— Am cercetat cu prilejul dispariţiei profesorului. Cheia se afla la locul potrivit.

Marian îi mulţumi politicos. Îl urmarăm apoi pe intendent, care ne aştepta şi ne conduse acum printr-un coridor lung şi întunecos. Eram uimit de pietrele mari de formă pătrată care fuseseră folosite la construirea şi nu putui să nu fac o analogie cu vechile construcţii incaşe, care foloseau acelaşi mod de construcţie. O scară largă se deschise în semiobscuritatea care ne înconjura în acest adevărat tunel. Scara conducea, fără îndoială. În adânc, spre subsolul

palatului. Numărai vreo patruzeci de trepte şi iată-ne ajunşi în faţa unei uşi grele, placată cu bronz.

Intendentul scoase de undeva de sub veştmântu-i bogat un mănunchi de chei, care atârnau de un port chei din oţel. Trei uşi. Una după alta, trebuiră să fie deschise, uşi moderne cu cel mai încercat sistem de siguranţă. După cum vă puteţi da seama.

— Vă rog, sahib, puteţi intra acum, zise indianul, ţinând uşa deschisă. În încăperea care ne stătea în faţă, lumina era cât se poate de bună. Ea venea atât din tavan, cât şi din părţile laterale şi luminozitatea putea fi reglată după dorinţă. Păşirăm în pivniţa boltită, care arăta ca un cavou, cu oarecare strângere de inimă Indianul rămase la uşă şi ne urmărea. Mai aştepta, deoarece ştia că numai noi vom rămâne aici mai mult. Iar colonelul se va înapoia.

Străbăturăm la pas întreaga încăpere. De jur împrejurul nostru stăteau rafturi pline cu cărţi până la tavan. Chiar şi în mijlocul încăperii erau câteva, astfel că tot spaţiul părea împărţit în mai multe compartimente.

Toate aceste compartimente le examinarăm cu atenţie. În afară de cărţi, nimeni nu se aţinea pe aici şi totuşi nu ne părăsea nici o clipă sentimentul apăsător că suntem în permanenţă supravegheaţi.

— Ei, atunci vă doresc numai noroc domnilor, rupse tăcerea acum colonelul, luându-şi rămas bun. Cam pe când credeţi c-ar trebui să vin să vă iau?

— Nu e necesar, pentru că nu ştim cât vor dura cercetările noastre. Oricum, în Delhi sunt destule automobile, ca să putem lua un taxi, care-n timpul cel mai scurt ne poate duce la bungalowul dumneavoastră. Aşa că nu vă mai îngrijiţi de noi, chiar dacă ar trebui să petrecem noaptea închişi aici.

— Atât de mult vreţi să studiaţi, aici, domnilor? ne întrebă mirat acuma colonelul.

Marian arătă înspre nişte refugii pentru odihnă, care erau prezente în câteva nişe izolate.

— Vedeţi, aici beneficiem de tot ce avem nevoie, domnule colonel. Se pare că pivniţa noastră e înzestrată cu tot ce-i trebuie unui om pentru o zăbavă mai îndelungată. Aşa că nu mai e cazul să vorbim, dacă putem sta aici un timp mai îndelungat. Spuneţi, dacă doriţi, celorlalţi care mai întreabă de noi, că am plecat deja.

După ce colonelul ieşi uşa se închise îndărătul nostru. Avui deodată impresia că mă aflu într-un cavou, din care nu mai era nici o ieşire. Mă scuturai repede de gândurile mele negre şi mă îndreptai spre prietenul meu.

Înainte de a putea zice ceva, acesta îmi făcu un semn discret să tac, apoi îmi şopti în germană:

— Trebuie să fim foarte precauţi Robert. Am mereu sentimentul să suntem observaţi şi spionaţi. Cel mai bine a fi dacă am opri lumina bogată din tavan şi am lucra la lumina îngustă a lanternelor noastre de buzunar. Din fericire le avem cu noi şi putem lucra mai eficient în acest caz decât cu iluminatul central.

Dădui numai din cap. Lateral se găsea o masă rotundă. În jurul căreia erau plasate mai multe fotolii. Aici îşi puse Marian lumina şi-o stinse pe cea din tavan. În felul acesta cea mai mare parte din încăpere rămânea în întuneric.

Pe masă se mai aflau încă însemnările profesorului. Ne aşezarăm şi începurăm să le frunzărim. Din fericire profesorul avea un scris lizibil, foarte clar, aşa că ne-a fost uşor să le parcurgem. Era vorba de istoria Indiei şi a oraşului Delhi. Scurta introducere pe care ne-o ţinuse colonelul pe această temă, era aici completă, până la amănunte, cu descrierea bătăliilor, negocierile de pace şi altele.

Marian dădu numai din cap.

— Într-adevăr, însemnările astea conţin multe elemente valoroase cu privire la istoria Indiei, dar lipseşte cartea din care au fost traduse, a fost el de părere. Cineva trebuie s-o fi luat.

— Poate c-a fost pusă într-unul din rafturi şi nu ne rămâne decât s-o găsim, obiectai eu.

— Ar fi cam greu, dragă Robert. Nu uita că nu cunoaştem limba. Dar totuşi o să încercăm. Întrucât răsplata merită efortul.

Ne ridicarăm şi luminarăm rafturile, unul câte unul. Cărţile erau înşiruite după o anumită ordine şi se pare cu o mare grijă şi meticulozitate.

Nici una nu era mai hazardat plasată decât cealaltă. Şi peste tot, praful se aşternea din belşug, o dovadă în plus că biblioteca era rar de tot cercetată.

Căutasem deja în patru rafturi, când Marian lăsă să-i scape un uşor fluierat. Degetul lui arătă înspre un volum gros. Care nu părea aşezat chiar la distanţa potrivită, în raport cu celelalte şi era mai puţin acoperită cu praf.

— Acest volum l-a ţinut cu siguranţă profesorul în mâini constată el scoţând cartea din raft. Se aşeză cu ea la masă şi începu s-o frunzărească. Nu puteam descifra nici un cuvânt şi de aceea nu puturăm stabili dacă era cu adevărat cartea în cauză.

Însemnările au fost parcurse rapid şi apoi ne-am ridicat din nou. Pentru a examina încăperea. Cercetarăm fiecare colţişor şi fiecare copertă de carte nu rămase fără a plimba lumina lămpilor noastre de buzunar pe deasupra cotoarelor lor groase. Cercetarăm cu atenţie şi duşumeaua. Nu găsirăm nimic, nici o urmă din care să reiasă existenţa vreunei uşi secrete, sau a unei trape mascate. Din păcate, nu puturăm să examina pereţii la o înălţime mai mare decât un stat de om, întrucât nu puteam ajunge acolo şi nici să pătrundem în dosul rafturilor cu cărţi. S-ar fi putut ca ceea ce căutam să se afle tocmai acolo, în locurile inaccesibile nouă.

Îl făcui atent pe Marian asupra acestei presupuneri, la care el râse:

— Această bănuială am avut-o şi eu şi-o să ne dăm toată străduinţa să căutăm şi acolo. Logic ar fi ca pe aici să existe o ieşire.

— În cărţile astea vechi, e cu siguranţă descris secretul construcţiei acestui palat, Marian; dacă l-am fi luat şi pe doctorul Perkin, acesta precis ne-ar fi putut da un indiciu în această privinţă, am fost eu de părere.

— Am mai discutat în această privinţă, Robert. Azi vom cerceta numai noi şi dacă…

Marian se întrerupse. Stătea deja în faţa unui stelaj mai mic de cărţi, care umplea exact un colţ al pivniţei. Îşi plimbă lumina lanternei într-acolo.

Îmi dădui seama într-o clipită ce-i atrăsese atenţia şi de ce îşi curmase fraza la mijlocul ei. Şi aici ieşea în evidenţă, o carte groasă, asemănătoare unei Biblii gigantice, care părea altcum aşezată. Îndreptă lumina astfel încât să cadă de sus şi constată că şi de pe aceasta lipsea stratul obişnuit de praf. Luă zâmbind volumul gros şi-l duse până la măsuţă.

Mă oprii de la orice comentariu, întrucât dacă descoperirea era valoroasă, vorbele ne-ar fi putut trăda.

Marian începu să frunzărească cu repeziciune volumul şi era pe cale să-l închidă din nou, când observă pe coperta interioară din spate a hrisovului, o mică pungă din piele în care stătea un document.

Îl scoase repede şi-l desfăcu.

Ne uitarăm uimiţi unul la altul. Era o descriere şi un desen reprezentând schema unei construcţii. Şi puteam paria că era cronica construcţiei unui palat şi acest palat era chiar acela în care ne aflam, începurăm să studiem documentul cu mai multă atenţie…

— Uite aici, trebuie să fie scara aceea largă, care duce la subsol, Robert, se pronunţă Marian. Pe aici am urcat puţin

până am ajuns în depozit. Aici ne-a întâmpinat Ham Costa. Pe aici e coridorul pe care am venit. Şi acest desen reprezintă tocmai încăperea în care ne aflăm.

— Şi ce reprezintă asta, am întrebat eu. Arătând înspre un loc însemnat cu o mică cruciuliţă, care indica colţul din stânga al pivniţei-depozit. Se pare că de aici începe o altă treaptă să ducă undeva.

— St! Nu aşa de tare Robert! mă avertiză camaradul meu. Înfricoşat privii în jur. Vorbisem ce-i drept, nemţeşte, dar cu o tonalitate nu suficient de scăzută.

— Aici în colţul stâng, repetă Marian. Haide, trebuie să lămurim chestiunea cât mai curând cu putinţă. Acum regret şie eu că nu l-am luat pe Perkin; el ne-ar fi putut descifra înscrisul şi poate ne-ar fi dezvăluit şi ce înseamnă linia aceasta care duce mai departe.

— Poate să însemne că acolo se găseşte o trapă secretă, Marian. Am stabilit doar că profesorul a ţinut neapărat în mâini cartea asta. El a citit-o, deci, a descoperit documentul şi prin urmare şi trapa. Numai aşa îmi pot explica dispariţie sa.

— Este posibil să ai dreptate, Robert. Haide să cercetăm oricum locul marcat şi să vedem ce-o să iasă.

Ne strecurarăm acum ca nişte hoţi care se tem să nu fie surprinşi prin încăpere. Marian potrivi dâra de lumină a lămpii sale. Ca să fie atât de îngustă, încât de-abia era vizibila. Câne ajunserăm la colţul încăperii reprezentata în desen, ne trezirăm iarăşi în faţa micului raft de unde luase Marian cartea.

— Cam pe aici trebuie să fie, Robert, murmură el de-abia perceptibil.

Dar căutarăm zadarnic, examinarea duşumelei nu dezvălui nimic. Îngenunchearăm şi începurăm să scormonim cu cuţitele noastre. Trepte mascate dacă erau. Atunci trebuia să se găsească adânc în duşumea. Ne apropiam tot mai mult de raftul de cărţi şi apoi… ne ridicarăm dezamăgiţi. Câteva minute ramaserăm în picioare gânditori. Până ce Marian arătă înspre raftul de cărţi.

— În spatele acestui raft trebuie să se găsească uşa secretă, mă lămuri el. Întrucât raftul nu era prea înalt, nădăjduiam să-l putem clinti de la pământ. Dar când încercarăm să ne punem dorinţa în practică, se dovedi că stelatul făcea corp comun cu peretele şi-n consecinţă nu-l puteam mişca. Scuturând din cap prietenul meu se dădu câţiva paşi îndărăt.

— Văd că nu ne rămâne altceva de făcut, decât să luăm carte cu carte, până dezvelim întreg raftul. Dar de ce

profesorul n-a făcut aşa ceva, după cum se vede după straturile de praf care acoperă celelalte cărţi. El a citit hrisovul, numai dacă…

Marian se întrerupse din nou la mijlocul frazei. Un zgomot ciudat ajunse la urechile noastre. Cineva încerca să deschidă uşa pivniţei în care ne aflam. Alergarăm din răsputeri îndărăt şi când uşa se deschise în fine, stăteam aparent la masă, angajaţi într-o discuţie serioasă. Intendentul îşi făcu apariţie în pragul uşii, aducându-ne un coş cu de-ale mâncării şi o sticlă cu un vin slab. În tăcere, aşeză totul pe masă şi dispăru fără să mai adauge nici un cuvânt. Totuşi, înainte de a pleca cu totul, se mai întoarse încă o dată în deschizătura uşii şi ni se adresă:

— Sahibii vor să rămână noaptea asta mai mult aici?

— Da. O să-ţi dăm de ştire, oricum vei veni mai târziu cu cina, nu-i aşa? Până atunci dorim să nu fim deranjaţi.

Intendentul dispăru. Făcurăm onorurile mesei care era într-adevăr excelentă şi dădurăm năvală înapoi la raftul de cărţi. Mă pregăteam să dau jos cărţile de pe raft dar Marian mă opri.

— Un moment, dragă Robert, ia să încercăm întâi altfel şi începu să testeze cu degetele scheletul de lemn al stelajului Căuta evident uşa secretă, dar aveam serioase îndoieli c-o va găsi, că va da de mecanismele ce declanşau deschiderea uşiţei. Trecu o jumătate de oră şi Marian nu reuşi să descopere nimic, deşi degetele lui pipăiau neîncetat lemnul Voiam să-l sfătuiesc să renunţe, când, percepurăm o trosnitură ascuţită. Imediat după aceea se desprinse întreg raftul de cărţi de perete, dând la iveală o deschizătură cam de un metru înălţime, de forma unei uşi. În adânc coborau nişte scări de piatră. Cu lămpile noastre le luminarăm, observând după urmele lăsate în praf, că cineva folosise trapa de curând. Nu a unui singur om, ci a doi; urmele cizmelor profesorului erau clare. Dar tot la fel de distincte erau şi urmele lăsate de un picior indian.

— Bine că s-a rezolvat şi asta, şopti satisfăcut Marian. Nu ne rămâne decât să stingem ultima lampă în pivniţă şi să coborâm aceste trepte. Sper că mai ai revolverul la tine, Robert?

Evident că-l mai aveam, regretam numai că nu-l aveam alături şi pe Pongo, care ar fi putut să ne aducă servicii preţioase.

III.
O EXPERIENŢĂ CIUDATĂ.

ÎNCET, PAS CU PAS, coboram în adânc. Un miros neobişnuit pătrunse până la noi. Nu era un miros de pivniţă sau de celula subterană, de putred sau fetid, ci mai degrabă al unui parfum necunoscut, exotic, care ne apăsa greu plămânii. Din fericire nu provocă nici unuia dintre noi accese de tuse.

Numărai mecanic treptele care duceau în spirală tot mai jos. Ajunsei la numărul treizeci şi-mi trecu prin minte că trebuie să ne aflăm destul de adânc în pământ. Marian se opri în sfârşit şi ne-am pomenit în faţa unei uşi de bronz, care, spre mirarea noastră nu era zăvorâtă, ci chiar uşor întredeschisă. Prevăzător, camaradul meu o deschise, milimetru cu milimetru. La lumina lanternelor puturăm să ne orientăm mai departe. Eram din nou în faţa unui gang lung, pe care fascicul de lumină îl străbătu în întregime După aprecierile mele să tot fi avut vreo douăzeci de metri.

Marian păşi fără şovăire înainte. La capătul gangului ne trezirăm în faţa unei a doua uşi din bronz, împodobită cu lambriuri sofisticate din acelaşi aliaj. Şi această uşă nu era zăvorâtă, ci numai închisă. Se deschise însă atât de uşor, de parcă ar fi fost recent unsă pentru a nu scârţâi.

Ne oprirăm acum cu prudenţă, examinând din prag perspectiva care ni se oferea ochilor. Undeva lateral, în încăpere pe un postament, se afla plasată statuia unui zeu, care avea o mişcare de parcă ar fi dansat. Zeul era din aur pur şi avea doi metri înălţime. Cu un picior aşezat pe un soclu, ce întruchipa un demon, pe celălalt îl ridica de parcă ar fi executat un pas de dans. O coroană aurită de flăcări înconjura silueta zeului. Buzele acestuia se legănau şi ele în ritmul dansului. În mâini purta o tobă şi flăcări, în jurul gâtului i se încolăcea un şarpe, iar îmbrăcămintea lui consta dintr-o piele de tigru. După părul despletit al statuii, am dedus că întruchipa figura unei zeiţe. Lumina lămpii noastre strălucea din plin acum pe această neasemuită operă de artă.

Marian şi cu mine eram ca fermecaţi de priveliştea care ni se oferea acum şi e de înţeles că nu mai aveam „ochi” pentru orice altceva ce era în jurul nostru. Nemişcaţi, de parcă am fi fost fermecaţi, priviră, minute în şir mişcările graţioase ale zeităţii dansatoare.

În sfârşit, lumina lămpilor noastre lunecă mai departe şi se opri asupra unei siluete ghemuite la pământ, cu faţa în jos. Bănui numaidecât că înaintea ochilor noştri îl aveam pe profesorul Hagerstony.

Să fi fost mort oare? M-aş fi repezit de îndată să-l examinez, de nu m-ar fi tras Marian repede înapoi. El lăsă să

alunece fâşia de lumină prin spaţiul din jur, care se dovedi şi de data asta de forma unui vast cavou, asemănător cu pivniţa din care venisem. Stâlpii masivi care împărţeau camera în două suportau o grea povară, devreme ce deasupra noastră se înălţa întregul palat al rajahului.

Altfel, încăperea nu mai adăpostea nimic. Nici o altă uşă nu mai era de văzut. În cele din urmă, Marian făcu câţiva paşi înainte, se opri şi se întoarse spre mine.

— Uită-te bine în jur, Robert, în timp ce-l voi examina pe profesor. Să sperăm că-l mai găsim încă în viaţă.

Dădui numai din cap, îmi aprinsei la rându-mi lanterna şi lăsai dâra de lumină să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere, pentru a preîntâmpina orice surpriză. Marian îngenunche în vremea asta lângă profesor şi încerca să-i ia pulsul.

Percepui deodată în spatele meu un zgomot înăbuşit şi imediat după aceea o trosnitură ascuţită. Întorcându-mă, prinsei de veste că uşa prin care tocmai intrasem, se închise cu zgomot în urma noastră. Sării repede înapoi şi încercai s-o redeschid, dar n-am reuşit. Marian se şi afla lângă mine şi cu puteri sporite încercarăm s-o deschidem, dar nu se clinti nici un milimetru.

— S-a închis, Robert şi noi suntem prinşi aici, îmi şopti ei. Pe când chipul său luă o mină serioase în timp ce privea cercetător în toate părţile.

— Dar… dar ce s-a întâmplat cu profesorul? întrebai la rândul meu în şoaptă.

— Mai trăieşte, dar pare cufundat într-un leşin paralizant, sau hipnotic, nu-mi pot da seama. N-am fost suficient de precauţi, trebuia să ne asigurăm ieşirea din încăperea asta şi din cea de sus. Acum…

Din nou îşi întrerupse prietenul meu vorba. La rândul meu. Simţii neobişnuitul miros ce-l sesizasem mai demult.

Privii involuntar spre zeul dansator şt observai că din soclul pe care se sprijinea statuia se ridicau limbi de foc, din care se răsuceau rotocoale subţiri de fum. Marian nu-şi putu înăbuşi un blestem, când arătă din nou spre profesor.

— Fumul ăsta l-a ameţit, dragă Robert şi va continua s-o facă. Scoate-ţi repede batista şi ţineţi-o pe nas! Nu prea cred că o să aibă cine ştie ce efect, dar tot e mai bine decât nimic.

Procedai cum mi se spuse, dar deja inspirasem destul fum de-acuma. Mă cuprinse o uşoară ameţeală. Dar nu încercai nici o teamă, ciudat, ba dimpotrivă, mă simţeam atât de uşor, atât de detaşat de toate, de parcă aş fi plutit deasupra

pământului Continuai să-mi presez mecanic faţa cu batista şi respiram aerul numai cât puteam de rar.

Marian se apropie de statuia dansatoare a zeului misterios şi încercă să stingă focul într-un fel. Flăcările se retraseră puţin când acesta cu batista încercă să le înăbuşe, dar reizbucniră din nou cu furie. După câteva încercări repetate, soldate fără succes. Marian renunţă la intenţia sa.

— Repede să cercetăm încăperea, poate vom da totuşi de o ieşire îmi strigă el în grabă.

Mă întorsei cu greutate şi un nou acces de ameţeală aproape mă prăbuşi. Simţeam cum mă cuprinde, treptat, treptat, o oboseală şi o sfârşire generală. Îmi venea să mă trântesc acolo pe jos şi să adorm. Nu mă gândeam la nici un pericol, ba din contra, parcă o bucurie ascunsă, nelalocul ei. Mă inundase, dar în ciuda acestor simţăminte contrarii urmai totuşi sfatul lui Marian.

Nu găsirăm nici o uşă, nici o trapă secretă, nici o posibilitate de ieşire şi… ne prăbuşirăm la pământ. Ne lungirăm pe podea cu faţa în jos. Rămăsei un timp aşa, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Cât de mult am zăcut acolo, n-am putut stabili mai târziu niciodată. Când mă deşteptai din nou, nu mai zăceam lungit la pământ, ci eram legat de unul din stâlpii de susţinere. Credeam că mai visez, când privii tabloul ce mi se înfăţişa în faţa ochilor. Doi preoţi bătrâni, în vestmânt alb, erau îngenunchiaţi în faţa statuii dansatoare a zeului şi murmurau cuvinte neînţelese. Fumul ridicat de flăcări dispăruse. De-a dreapta şi de-a stânga, bine înfipte în zid. Luminau două făclii care dădeau întregii încăperi un aspect sinistru fantomatic. Flăcările pâlpâind creau aparenţa că zeul dansează într-adevăr.

Voii să fac un pas înainte şi observai abia acum că eram strâns legat de stâlp. Chiar în faţa mea, legat de stâlpul următor, stătea Marian, care părea să se fi deşteptat din leşin odată cu mine. Privirea lui era aţintită înspre pereţi. Aş fi vrut să-i adresez vreo vorbă, dar ciudat, nu puteam scoate nici un sunet. Să-mi fi pierdut darul vorbirii?

Încercai de câteva ori să vorbesc şi de fiecare dată nu putui scoate nici un sunet. Mă cuprinse o frică grozavă. Din nou mă uitai disperat ia Marian, dar acesta continua să se uite cu ochii aţintiţi la cei doi preoţi.

Minute chinuitoare se scurseră. În sfârşit indienii se ridicară încet şi porniră către noi. Se opriră în faţa mea şi mă priviră drept în ochi. Privirea lor era atât de intensă, încât nu-

mi puteam apleca privirea şi am fost silit să-i privesc în ochi la rândul meu.

O transformare ciudată se petrecu în faţa ochilor mei. Se făcu că imaginile din faţa mea dispar şi mă găsii deodată într-o grădină de basm. În fundul grădinii se înălţa un palat minunat, din care tocmai ieşea un convoi pestriţ. Înainte păşeau demnitarii acoperiţi de nestemate, urmaţi de preoţi. Femei frumoase, ale căror veşminte de mătase erau ornate cu perle de mare valoare erau purtate în litiere. Maharajahi. Prinţi, regi şi domnitori păşeau în convoi urmaţi de nenumăraţi servitori şi servitoare. Era mare măreţie şi bogăţie, care se perinda prin faţa ochilor mei. Încât eram orbit de atâta strălucire. Mă simţeam deplasat în timp cu mii de ani şi urechile mele păreau dezmierdate de o muzică tânguitoare şi încântătoare care venea de pretutindeni.

Stăteam nemişcat pe pământul moale al grădinii şi nu-mi puteam reveni din mirare.

Dar tabloul era în continuă mişcare. Răsunară strigăte de război în urechile mele. Stăteam călare pe un zid înalt şi ţineam în mână o armă stranie. Soldaţi străini, potrivnici, asediau cetatea, pe al cărui zid eram postat eu. Ca unul din apărători, în dreapta şi în stânga mea luptau indieni. Luptau pentru libertatea lor şi în final reuşiră şi respinseră duşmanul.

Din nou se schimbă scena din faţa ochilor mei şi din nou o luptă. De data asta nu mai erau oşteni străini, cum nu mai văzusem niciodată, ci soldaţi englezi încercaţi, care cu tunurile, doreau să doboare zidurile cetăţii. Asediaţii luptau ca nişte eroi. Dar nu se ştie cum, englezii pătrunseră totuşi în oraş şi acum urmă un măcel grozav. Mă îngrozii de moarte, voiam să chem, sa strig, dar nici un sunet nu ieşi de pe buzele mele. Şi iarăşi închisei ochii şi se scurseră ore îngrozitoare.

Când reuşii să deschid din nou ochii şi privii, înaintea mea stătea din nou bătrânul preot indian, care mă pătrundea cu privirea. Dar puterea privirii sale scădea treptat din intensitate şi în cele din urmă, reuşii să-mi desprind la rândul privirea. Îmi dădui seama instinctiv, că fusesem obiectul unui proces de hipnoză, prin care mă supusese voinţei sale şi în care îmi arătase crâmpeie din trecutul acestei ţări. Văzui ce înseamnă să lupţi ca un lup pentru propria ta libertate şi apoi să fi nevoit să te supui unei puteri străine, superioare.

După cum aflai mai târziu fusesem hipnotizat numai câteva secunde şi totuşi mi se părea c-am petrecut ore în grădina unde fusesem martor atâtor scene de luptă.

Eram extenuat şi ochii mi se închiseră iarăşi, fără voie. Trebuie să fi adormit, deoarece, când îmi deschisei ochii din nou. Domnea un întuneric desăvârşit. Mai eram legat de stâlp, dar de data asta mă simţeam proaspăt şi vioi. Încercai să vorbesc.

— Mariane, îmi scăpă aproape de pe buze.

— Da, Robert, te-ai trezit în sfârşit şi tu, venii răspunsul.

Încuviinţai numai.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, Mariane. Cred că unul dintre preoţi m-a hipnotizat. Am trăit tot felul de întâmplări, mă plânsei lui.

— Aşa mi s-a întâmplat şi mie dragă Robert. Clişee disparate din trecut, nu-i aşa? Am pătruns prea adânc în secretele indienilor! Despre astea se află relatând în cărţile acele vechi din pivniţă şi numai la puţini muritori le este dată o atare revelaţie! Astăzi am trăit unul din vechile mistere, cărora le aparţine şi zeiţa care dansează. Vechii preoţi care o slujesc au mai multă putere decât am putut bănui noi la început. Am putut constata pe pielea noastră, ca să zic aşa. Cât de puternică este voinţa acestor preoţi. Teamă mi-e că ne aşteaptă încă ore foarte neplăcute, de petrecut aici.

— Nu l-am mai văzut pe profesor, nu mai zace pe jos, trebuie să fi fost dus undeva, dar unde-i?

— Nici eu nu te pot lămuri, dragă Robert, dar mai bine ascultă, ce-o fi asta?

Ca de la o mare depărtare, răzbătură spre noi murmur de voci. Se auzeau acum din ce în ce mai aproape. Mica flăcăruie ce pe postament începu să pâlpâie mai tare. Dar spre bucuria mea. Nu mai distinsei ca adineaori valuri de fum.

Imediat după aceea. În pivniţă se făcu lumină ca ziua. Probabil se deschisese o uşă. Căci murmurul de voci crescu considerabil în intensitate.

Lângă noi apărură din nou cei doi preoţi, purtând fiecare în mână câte o făclie. Erau urmaţi de indieni îmbrăcaţi mai sumar şi care intonau o melodie stranie. Părea mai degrabă o cuvântare decât un cântec.

Preoţii înfipseră făcliile pe care le purtau la locurile lor din perete, apoi se întoarseră înspre credincioşii care-i urmau. N-am putut număra, dar apreciez că numărul acestora era de circa cincizeci sau chiar mai mulţi. La un semn al preotului, mai insistent, toţi ceilalţi îngenunchează şi păstrară tăcerea.

Şi acum începu sub ochii noştri o ceremonie religioasă. Nimeni nu ne acorda vreo atenţie. Preoţii se rugau pe un ten potrivit, cu jumătate din tăria vocii lor şi monoton, ridicându-

şi mâinile sacadat şi mecanic, în sus şi spre lateral, Unele cuvinte fură repetate în cor de către cei îngenuncheaţi. Din nou flacăra de pe postamentul zeului a fost înconjurată de valuri de fum, pe care, neavând cum ne apăra a trebuit să-l înghiţim aşijderea.

Încetul cu încetul îmi pierdui din nou cunoştinţa şi apoi… nu mai ştiui de mine.

Când mă deşteptai, de-abia îmi crezui ochilor. Stăteam pur şi simplu aşezat într-un fotoliu la masă, astfel de parcă-aş fi adormit în fotoliu. În faţa mea stăteau însemnările pe care le cunoşteam prea bine. Chiar înaintea mea era Marian, care părea încă să doarmă.

Uimit privii în jur. Mă găseam din nou în pivniţa-depozit plină cu cărţi, de unde plecasem prima dată, căutând ieşirea secretă. Nimic nu se schimbase. În spatele meu se auzii un scârţâit uşor. Cineva deschidea uşa. Datorită zgomotului făcut, se deşteptă şi camaradul meu. Era evident, la fel de mirat ca şi mine. Îşi privi ceasul sau şi îşi scutură mirat capul. Îmi făcu un semn cu ochiul, tocmai când uşa se deschise larg şi în pragul acesteia apăru intendentul palatului, care ne adusese cina. Puse totul pe masă în tăcere şi păşi îndărăt spre uşă. Înainte de a o închide mai zise totuşi:

— Sahibii mai doresc să mai rămână încă în încăpere?

— Da, răspunse Marian, rămânem încă noaptea asta aici. Indianul se înclină fără a mai comenta ceva la spusele lui Marian şi dispăru.

— Marian, ce-a fost asta? îl întrebai pe tovarăşul meu de celulă, complet dezorientat.

— Da, ce s-a întâmplat? replică acesta. Să fi visat oare, sau… Se ridică şi privi cu atenţie în jur. Se grăbi apoi spre fundul încăperii şi reveni pe jumătate.

— Cartea a dispărut, îţi aminteşti doar că am avut-o aici în faţa noastră, nu-i aşa? mi se adresă el.

— Da, am găsit ieşirea secretă de după raftul cu cărţi şi am coborât treptele. Am dat de un coridor destul de lung şi la capătul acestuia, într-o nouă pivniţă-cavou, am descoperit zeul care dansează.

Marian mă aprobă cu vioiciune.

— Deci n-a fost nici un vis, Robert. Apoi ai văzut cei doi preoţi care ne-au hipnotizat şi ne-au înfăţişat crâmpeie din trecut, aşa-i?

— Aşa este, în cele din urmă au venit mai mulţi indieni la un fel de ceremonie oficiată de preoţi. Când flăcăruia care ieşea de pe soclu a început să fie înconjurată de nouri de

fum, ne-am pierdut cunoştinţa şi ne-am redeşteptat abia aici. Între timp au trecut ore întregi.

— L-am văzut şi pe profesor care zăcea la pământ şi apoi a dispărut şi el în cala din urmă, completă Marian.

— Trebuie să fi fost un vis totuşi, sugerai eu nehotărât şi năucit.

— Îţi închipui tu, că doi oameni pot visa acelaşi lucru în acelaşi timp, dragă Robert? Aici avem de-a face cu una din teribilele taine indiene pe care n-o să le lămurim în întregime niciodată. Ori am trăit cu adevărat totul ori… am fost aduşi sub puterea unei forţe străine, amândoi deodată. Indienii sunt meşteri mari la aşa ceva.

— Dar… am găsit doar cartea, Mariane. Cartea care avea schiţa palatului şi a acestei pivniţe.

— Nu mai putem deosebi adevărul de fantezie, realitatea de imaginaţie, dragă Robert. Să mâncăm mai întâi, urmând ca mai apoi să ne dedicăm cercetării, cu de-amănuntul, a raftului de cârti. Acolo ne vom da seama dacă am visat sau nu.

— Crezi deci, că într-adevăr acolo vom găsi o trapă secretă?

— Acum nu mai ştiu ce să cred, vreau să mă conving mai întâi. Ah. Uite că vine iarăşi cineva, indianul deschide din nou uşa.

Percepurăm într-adevăr scârţâitul cheii în broască şi când uşa se deschise. În cadrul ei. Apăru Pongo. El veni repede spre noi şi ne zise în felul lui, direct şi simplu:

— Massers, Pongo trimis de masser colonel. Masser colonel crede Pongo mai folositor aici decât bungalow.

— Foarte bine, dragă Pongo şi foarte frumos din partea colonelului că s-a gândit la asta. Ai fost lăsat numaidecât să intri?

— Da, Masser colonel spus Pongo aparţine Massers. Atunci Pongo în Palat şi adus de îndată aici.

Îi făcurăm semn intendentului, după care acesta închise imediat uşa. Prezenţa lui Pongo ne conferea o oarecare siguranţă pân-acuma nici un om nu reuşise să-l hipnotizeze pe credinciosul nostru însoţitor şi speram să nu reuşească nici indienii.

Îi povestirăm pe scurt, ce ne fusese dat să trăim şi mai ales ceea ce crezusem că am trăit. Pongo gândea în termeni mult mal practici. Se îndreptă numaidecât spre stelajul de cărţi şi începu să-l cerceteze. Marian căutase el însuşi mecanismul de declanşare a trapei, dar nu-l găsise Acesta nu mai exista acolo unde-l găsisem prima dată.

Pongo încercă să îndepărteze raftul de cărţi de la perete, operaţie care în cele din urmă îi reuşi după multe sforţări. Se dovedi însă, că în spatele acestuia nu se găsea nici o trapă secretă. Am început să ciocănim în toate modurile posibile şi negăsind absolut nimic, a trebuit în cele din urmă să recunoaştem… că am visat numai şi că ne-am aflat o vreme în puterea unei voinţe străine.

IV.
FANATICII.

IATĂ CĂ NE ÎNTOARSESEM exact la punctul de unde plecasem, numai că aveam convingerea fermă da a fi fost spionaţi de către vreun indian, care avusese puterea să ne subjuge voinţei sale.

Gândindu-mă acuma la bietul profesor, eram iarăşi convins, că la fel ca nouă i se întâmplase şi acestuia, că el căzuse în mâinile indianului care-l hipnotizase, pentru a nu pătrunde prea adânc în tainele poporului său.

Stăteam încă la măsuţa noastră de formă ovală, cugetând.

— Crezi cumva Mariane, că zeul-dansator există cu adevărat?

Acesta dădu numai din cap încuviinţând grav.

— Ei vezi, dragă Robert, tocmai această zeitate mă pune pe gânduri. Am citit mai demult o carte cu privire la zeităţile Indiei. Acolo era descris şi zeul care dansează. Îmi vine şi acum în minte istorioara, cu zeitatea femeie, ce pare să fi reprezentat zeiţa fluviului Gange.

Vechile cronici şi legende indiene, susţin că regele Shaghiratha, atât de multe rugi i-a adresat, până Brahma i-a îndeplinit dorinţele şi i-a trimis pe Gonga pe pământ. Zeul Siva, pe care l-am văzut ca zeul ce dansează, avea misiunea de a amortiza căderea Gongăi pe pământ, prinzând-o din zbor cu corpul întrucât pământul nu putea să reziste unui asemenea impact. Gonga avea însă intenţia, ca prin forţa izbiturii să-l arunce pe Siva până în fundul pământului şi să-l ţină prizonier acolo.

Acesta a reuşit însă s-o prindă şi s-o pedepsească, lăsând-o să rătăcească mulţi ani, în părul său despletit, până când la implorările şi rugile lui Bhaghiratha, s-o lese în fine să alunece pe pământ. Şapte fluvii mari au luat astfel naştere pe pământ.

— Bine, dar prin ce se dovedeşte existenţa zeului-dansator?

— Aşa cum ţi-am spus, am citit despre asta într-o cronică veche, unde erau reproduse şi câteva fotografii despre acest zeu. Ceea ce noi credeam că-i doar o plăsmuire, a minţii noastre, era în lealitate statuia reală a acestui zeu.

— Foarte interesant ce spui. Mă gândeam doar că tot ce-am văzut n-are nici o legătură cu realitatea, fiind doar o fantezie impusă pentru o clipă de o voinţă străină.

— Nu-i chiar aşa de greu de înţeles. Robert N-ai văzut şi tu, des în vis. Plăsmuiri sau imagini pe care mai târziu, să le identifici cu cele visate? Acesta este faimosul inconştient al omului, despre care s-a scris atâtea. Dar să nu mai discutăm acuma despre asta. Stăm în faţa unei enigme, pe care nu ştim dacă ne va sta în putere s-o dezlegăm. Am dat de acele secrete străvechi, care le sunt interzise mai ales străinilor. Rajahul a trecut poate peste interdicţia preoţilor, când şi-a dat consimţământul de a fi traduse cronicile şi cărţile vechi indiene. De aceea, socotesc eu că a trebuit să dispară şi profesorul.

— Crezi că mai trăieşte?

— Bineînţeles, altfel nu l-am fi văzut în „transa" noastră.

— Mariane, eu tot mai cred că am trăit totul aievea. Nu pot, se pare, să mă resemnez la gândul că totul a fost un rod al imaginaţiei mele, stimulată sau nu, din afară!

— Aşa a fost. Robert. Altfel ar fi trebuit să găsim acuma trapa secretă din perete. Şi nici mecanismul de deschidere al acestuia nu l-am găsit.

În încăperea noastră sordidă, ardea din nou mica lampă de masă care arunca o lumină mată. Restul încăperii era scăldat în întuneric. Privii cam pe furiş înspre colţul binecunoscut, unde era plasat stelajul de cărţi cu pricina. Mi se păru că disting două puncte luminoase ce dispărură imediat ce mă ridicai şi schiţai gestul de a mă îndrepta înspre acolo. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Să fi fost oare ochi cele două puncte strălucitoare ce mi se năzăriseră?

— Ce s-a întâmplat, Robert? mă întrebă Marian, în mâna căruia apăru rapid un revolver.

— Mi s-a părut c-am văzut doi ochi. Care au dispărui imediat.

Vorbisem atât de încet, încât de-abia ne puturăm face înţeleşi. Mă prefăcui de parcă n-aş fi sesizat nimic, ba chiar îmi reuşii să izbucnesc într-un râs nevinovat. Brusc, Marian stinse lumina electrică a lampei. Aşa încât ne invada instantaneu un întuneric adânc. Pricepui uşor şi dădui seama imediat că Pongo plecase de lângă noi. Apoi se aşternu o tăcere deplină, încât abia îndrăzneam să respir. Trecură

minute de încordare intensă. Brusc, ne inundară valuri de lumină. Marian reaprinsese lampa. De Pongo al nostru nici urmă, nu ştiam unde se pitise.

— În întuneric nimeni nu ne poate hipnotiza Robert, îmi şopti Marian, de aceea am stins lampa. Hipnotizatorul trebuie neapărat să te privească în ochi.

— Pe acest indian îl cred în stare de orice, Mariane. N-ai auzit şi tu de hipnoza la distanţă?

— De auzit şi de citit, da, dar nu-mi prea vine să cred. Dar unde a rămas Pongo?

Sărirăm de la locurile noastre ca să-l căutăm pe Pongo. Cu lumina lanternelor noastre înainte, străpungeam perdeaua groasă de întuneric ce apăsa încăperea. Undeva în spate, mi se păru că disting un sunet ciudat, pe care îl percepui în mod repetat. Aducea cu horcăitul unui om. Care se lupta pentru o gură de aer. Marian şi cu mine bănuirăm dintr-o dată ce a putut să se întâmple. Fâşia sprinţară de lumină a lanternelor noastre, căutau febril deja în toate colţurile încăperii, când… revolverul lui Marian trosni deodată.

Urmă un ţipăt înăbuşit Dintr-un colţ al pivniţei se ridică acum uriaşul negru eliberându-se de un şnur de mătase, ce-i fusese aruncat peste cap, din spate şi de care se trăsese apoi pentru a-l înăbuşi, îmi veni imediat în minte secta sugrumătorilor Thugi şi se părea că nu m-am înşelat căci de îndată ce Pongo reuşi să se elibereze, se aplecă din nou şi înşfăcă pe un indian, care scâncea încetişor. Glonţul lui Marian îi străpunsese braţul.

Era un indian încă tânăr, care ne privea cu ură. Marian îi făcu semn lui Pongo, să-şi păzească prizonierul, în timp ce noi scotoceam fiecare colţ. După multe căutări, descoperirăm o urmă şi imediat după aceea, pe podea, o piatră pătrată ce părea să se mişte. Aşadar aici stătea ascuns misterul pivniţei. Acum din nou eram convinşi că nu fusesem doar victimele unei hipnoze.

— Mariane, cred c-ar fi mai bine să ne punem ochelarii noştri de soare, poate că aşa. Vom preveni să ajungem încă o dată victimele unei sugestii sau hipnoze ale potrivnicilor noştri. Aceştia nu ne vor putea privi direct în ochi.

— O putem face oricând. Robert. Nu pe moment însă. Fiindcă numai ne-ar deranja. Dar să vedem dacă suntem în stare să smulgem ceva de la indianul nostru.

Mă îndoiam de reuşită, dar încercare moarte n-are. Cum se zice. Omul pe care-l legase credinciosul negru. Între timp, nu răspunse însă la nici una din întrebările noastre. Ne privea numai cu ochii încărcaţi de duşmănie şi încerca să ne aţină

privirile, dar de fiecare dată. Pongo îi înşfăca mai bine de beregată şi-i trecea repede cheful de a ne influenţa în vreun fel.

Dar dădusem dovadă de prea multă uşurinţă şi neprevedere. Ocupându-ne exclusiv de tânărul indian, deoarece, toţi trei deodată. Marian. Pongo şi cu mine, am neglijat pe deplin ce se petrecea în jurul nostru şi în imediata noastră apropiere. Mai precis în spatele nostru. Deodată furăm înşfăcaţi de indieni, care ne ţinură aşa de strâns, încât de-abia ne puteam mişca.

Cât ai bate din palme am fost legaţi fedeleş. Mai văzui cum Pongo lupta cu îndârjire cu câţiva indieni care aruncară laţuri pe el.

Apoi mi-a fost pus în grabă un sac din pânză peste cap două braţe puternice mă traseră de-acolo şi indieni mă transportară undeva pe sus.

Turbam de furie. Eram fără apărare acum şi din nou ne aşteptau multe ceasuri neplăcute.

Remarcai că coboram nişte trepte şi încercai să le număr. Am ajuns pe la douăzeci, apoi se merse din nou la orizontală şi am fost azvârlit fără menajamente pe podea.

Nu puteam vedea nimic în jurul meu întrucât domnea un întuneric deplin. Asta putui constata deîndată ce sacul îmi fu scos de pe cap şi în timp ce alte două bufnituri mă anunţară că la fel fuseseră transportaţi şi camarazii mei. Se închise apoi o uşă în tăcere. După un timp. Auzii lângă mine un respirat uşor.

— Marian? întrebai încet, abia perceptibil.

— Da. Robert. Eu sunt şi lângă mine se află bunul nostru Pongo. Am căzut din nou în capcană. Indienii au aplicat şi ei forţa de îndată ce am rănit pe unul de-al lor. N-am fost pregătiţi pentru asta şi acum am pierdut partida. În caz că nu vom reuşi să ne eliberăm.

— Nu ni s-a luat nimic însă, nici măcar revolverul, îl simt pe al meu în buzunar.

— E bine ce spui tu. Ia să văd şi în buzunarul meu. Da, îl am *şi* eu pe al meu. Pe toţi dracii, de nu vom reuşi să ne eliberăm, Robert.

— Ar trebui să reuşim, să scăpăm de legăturile astea, atâta timp cât mai avem cuţitele asupra noastră, dacă nu vom putea desface mai degrabă nodurile.

— Să încercăm chiar acum. Opreşte! Vine cineva. Să sperăm că nu vom fi deposedaţi chiar acum de bunurile noastre.

Se deschise uşa. Broasca scârţâi înfundat, după care un indian într-un lung veştmânt alb pătrunse în încăpere. Avea în mână o lanternă pe care o aşeză pe jos. Apoi procedă la o examinare atentă a noastră. Încercai să-mi reamintesc chipul acestuia şi mi se păru că l-am mai întâlnit. Dar nu era unul din preoţii pe care îi văzusem în stare de hipnoză.

— Aţi îndrăznit să cercetaţi străvechile taine ale poporului meu, începu omul. V-am avertizat dar nu aţi ascultat. Acum veţi fi pedepsiţi. De spioni străini nu avem nevoie. India aparţine indienilor.

— Te înşeli Ham Costa, îl întrerupse sec Marian. Noi n-am ţinut cu tot dinadinsul să vă spionăm secretele, ci l-am căutat mai degrabă pe profesorul Hagerstony, cel dispărut în vechea bibliotecă. Aveam dreptul şi datoria de a o face.

— Şi profesorul avusese aceeaşi intenţie, de-a pătrunde în secretele noastre, de aceea a trebuit să dispară, răspunse imediat indianul, în care recunoscui şi eu acum pe cel mai de seamă demnitar al rajahului.

— Din nou te înşeli, îl contrazise Marian. Profesorul primise doar asentimentul rajahului şi deci n-a comis nici o ilegalitate.

— Rajahul însuşi este un duşman al propriului său popor, un prieten al străinilor şi mai cu seamă a celor care au subjugat India. A fost plătit, pentru ca poporul său să poată fi exploatat. India va aparţine întotdeauna indienilor, iar secretele lor nu vor încăpea niciodată pe mâini străine.

Îmi dădui seama imediat că avem de-a face cu un fanatic, care în spatele Rajahului, folosindu-se de protecţia lui, urzea în realitate contra acestuia. El era aşadar acela care stătea în spatele dispariţiei profesorului şi care acum îşi luase responsabilitatea de a ne face şi pe noi să dispărem. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, adăugă:

— Ham Costa îşi cinsteşte cu adevărat poporul, când va fi rajah şi asta se va întâmpla curând, îşi va duce poporul la victorie.

— Şi ce se va întâmpla cu noi? se interesă Marian. Când ne veţi elibera din carcera asta?

— Să vă eliberez? Dar ce vă trece prin cap? Strigă acum agitat Ham Costa. Siva însuşi va hotărî soarta voastră. Azi la miezul nopţii îl voi întreba şi voi acţiona aşa cum cere el! Vă pot spune încă de pe acum că va trebui să fiţi pregătiţi să muriţi pentru Siva!

— Chiar dacă zeul care dansează va fi de altă părere?

— Care dansează?

Ochii indianului se măriră de groază şi acum privea nespus de fioros. Scoase un strigăt înăbuşit după care izbucni:

— Aţi pătruns prea mult în tainele noastre. Cui i-aţi mai relatat despre zeul care dansează? Ham Costa va distruge toate cărţile şi cronicile vechi, pentru a nu mai permite spionilor străini, să cerceteze secretele noastre.

— Te înşeli din nou, Ham Costa, pentru că tocmai tu ai fost acele care ne-ai arătat zeul care dansează. L-am văzut în transă, după ce am fost hipnotizaşi.

— Nu. Nu-i posibil, nici unui preot nu-i este îngăduit să arate străinilor pe Zeul care dansează, cine-l vede trebuie să moară.

— Atunci şi preoţii voştri trebuie să moară, căci ei s-au ruga? Mai întâi acestora.

— Indienilor le e permis să-l vadă. Nu însă şi străinilor, preciza indianul. Siva va cere moartea voastră – şi eu vă voi ucide, îndeplinindu-i sentinţa în faţa statuii sale.

— Şi nu uita. Cu ocazia asta. Să aprinzi flacăra sfântă, Ham Costa.

Crezui că de furie, indianul se va repezi numaidecât asupra lui Marian, de ce dorea să-l aţâţe, trebuia să fim doar extrem de prudenţi.

— Ora voastră va bate la miezul nopţii, mai scrâşni Ham Costa, după care îşi apucă lanterna şi părăsi încăperea.

Se mai auzi cum se mai trase zăvorul, apoi paşii indianului se depărtară.

— Pongo, cum stai? întrebă şoptit Marian.

— Legături foarte bine întinse. Massers, Pongo nu poate ridica. Dar va încerca Massers.

Îl auzii cum se rostogoleşte înspre prietenul meu. Minute întregi trecură. Ascultai încordat, întrucât se putea întâmpla ca indianul să se reîntoarcă. Apoi desluşii vocea scăzută a prietenului meu:

— Legăturile ni le vom putea slăbi în cele din urmă, Robert. Dar oricum, vom fi nevoiţi să aşteptăm până va fi tras din nou zăvorul şi e va reîntoarce indianul, căci altfel nu vom putea ieşi de aici.

— Mai avem încă armele noastre, de aceea nu trebuie să ne temem de nimic, Mariane. Numai să ne eliberăm de legăturile astea şi cred că am câştigat partide. Pe acest Ham Costa nu-l voi cruţa deloc. Ai auzit şi tu că a plănuit un complot.

— N-avem decât să punem poliţia pe urmele lui, Robert, în chestiunile poliţiei nu mă amestec, ştii prea bine. Dar te

uită, să fie oare ora unsprezece, cum arată ceasul tău de la mână?

Nu puteam să-mi dau singur seama de asta, aşa cum eram legat cu mâinile la spate. Mai aveam încă o ora de aşteptat. Va fi oare suficient timpul ca să ne eliberăm?

Pongo se străduia din răsputeri dar şnurul de mătase era bine întins. Încercă să scoată cuţitul din buzunarul lui Marian, dar nici asta nu-i reuşi. Mai multe încercări eşuară şi astfel se scurseră minute preţioase.

Era deja unsprezece şi jumătate. În sfârşit auzii o exclamaţie înăbuşită, de uşurare.

— Massers. Pongo are cuţitul, Massers îndată liberi.

În acelaşi moment însă, răsunară îndărătul uşii paşi uşori. Broasca scârţâi din nou şi uşa se deschise.

O fâşie de lumină pâlpâitoare, zăbovi asupra noastră. Patru indieni, sumar îmbrăcaţi, păşiră înspre noi şi ne apucară, pe mine şi pe Marian. Ne ridicară pe sus şi ne duseră de acolo. Eram turbat de furie, doar zece minute să mai fi întârziat şi eram deja liber.

Nu după mult timp am fost trântiţi jos în aceeaşi sală în care-l văzusem pe zeul dansator. În ciuda situaţiei deznădăjduite în care mă aflam, mă mirai că toate amănuntele pe care le reţinusem sub hipnoză mi se arătau acum aievea. Era aceiaşi zeu, aceiaşi preoţi, care oficiau atunci şi care acum stăteau lângă noi. În faţa soclului zeităţii ardea o flăcăruie şi mă aşteptam ca în orice clipă să se ridice valuri uşoare de fum şi să răspândească acel parfum deosebit de exotic.

După noi trei fost adus şi Pongo, pe care-l trântiră între mine şi Marian. Zăceam atât de aproape unul de celălalt, încât braţele ni se atingeau. Înaintea noastră, cam doi metri depărtare, trona statuia zeului dansator. După un timp, din spatele nostru se auziră paşi puternici. Bănuii imediat că erau indienii care fuseseră probabil invitaţi să asiste la „ceremonie”. Imediat după aceea îşi făcu intrarea însuşi Ham Costa, care nu ne învrednicii cu nici o privire de data asta, ci îşi aduse mai întâi omagii zeului său. Se adresă apoi indienilor care se rugau, în spatele nostru. Le ţinu o cuvântare lungă, din care nu pricepurăm nimic. Numai după fizionomia indianului puturăm citi câte ceva. De câte ori cădea în accese turbate de furie. Aceste izbucniri ale craterului erau subliniate din când în când de strigăte puternice, izbucnite din rândurile credincioşilor.

Simţi deodată, cum mâna lui Pongo se strecoară în spatele meu şi încheieturile mi-au fost săgetate de o vie înţepătură,

din care dedusei că era vorba de lama unui cuţit. Rămăsei însă liniştit pe spate şi nici nu clipii, deşi ştiam prea bine ce voia Pongo. El îl eliberase probabil mai întâi pe Marian, căruia uriaşul îi tăiase la rândul său legătura. Acum venea rândul meu să mă eliberez din frânghii.

— Masser. Cu cuţit tăiat legăturile de la picioare, cuţit de la buzunar Masser. Îmi şopti acum Pongo.

Mâinile îmi erau libere. Însă nu îndrăzneam să mă mişc de teamă ca Ham Costa ar putea observa. Indianul era însă atât de înfierbântat de propria-i cuvântare, încât nu mei avea ochi şi pentru noi. Îmi strecurai prin urmare, cu infinite precauţii mâna în buzunar şi trăsei uşor cuţitul. Dar cum să ajung cu el să-mi tai legăturile de la picioare fără ca indianul să observe?

Îmi lăsai din ce în ce mâna să-mi alunece lateral. În timp ce de-abia îndrăzneam să mă încovoi. În cele din urma. Îmi atinsei legăturile de la picioare şi… le tăiai cu lama ascuţită. Eram liber, de legături bineînţeles. În orice clipă încercarea noastră de eliberare putea fi descoperită şi de aceea nu trebuia să şedem nici o secundă. Îmi vârâi mâna din nou în buzunar şi scosei de data aceasta, cât de încet putui, revolverul şi-i desfăcui siguranţa.

— Gata, îi şopti acum lui Pongo.

— Massers, aşteaptă încă, Massers atunci sare în picioare când Pongo repezit la preot, murmură el de-abia auzit.

Mai aşteptai aşadar. Acum aveam răgazul să-l observ pe indian cu mai multa detaşare. Ochii acestuia scânteiau de o emoţie interioară. El arătă de câteva ori înspre noi şi se adresă apoi indienilor care stăteau undeva îndărătul nostru. Un murmur neobişnuit, neliniştitor, se ridica acum. Slavă Domnului că nu mai eram legat şi că ţineam un revolver în mână. Mai ştiam însă că ne aştepta o luptă foarte grea. În spatele nostru, erau după părerea mea cel puţin cincizeci de indieni care se rugau şi dacă aceştia erau înarmaţi cu pumnale, atunci cu adevărat ne aştepta o luptă cu adevărat inegală şi îngrozitoare.

Ham Costa îşi termină cuvântarea. El îşi îndreptă braţele ca într-o binecuvântare şi se întoarse spre zeul dansator. Privii repede după ceilalţi doi preoţi. Aceste erau de asemenea prosternaţi la pământ cu faţa în jos. Nimeni nu ne mai băga în seama. Acum era momentul şi Pongo profită din plin. Ca o panteră ţâşni Pongo în sus, din două salturi a fost în spatele lui Ham Costa şi l-a apucat strâns de gât. Îl trase înapoi şi-l lovi cu pumnul în tâmplă.

Marian şi cu mine sărirăm deopotrivă. Cu pistoalele pregătite de tragere ne întoarserăm să-i înfruntam pe cei ce se

rugau. Aceştia nici măcar nu observaseră ce se desfăşurase în faţa lor în cele câteva fracţiuni de secundă, întrucât murmurau fără încetare rugăciuni ţinându-şi ochii închişi, înspre pământ.

— Repede la uşă Massers! zise încă încet Pongo. Uşa acolo, indică ei direcţia. Dar uşa se găsea în cealaltă parte a sălii, din păcate. Trebuia să străbatem toată sala dacă voiam să ieşim. Şi mai era de văzut dacă o mai găseam deschisă.

N-aveam timp de pierdut. Străduindu-ne să facem cât mai puţin zgomot cu putinţa, ne îndreptarăm spre ieşire. Ne ţinurăm pe lângă zidul din dreapta şi răsuflarăm oarecum uşuraţi când ieşirăm în afara zonei luminate de făcliile pâlpâitoare. Ne grăbirăm cât puturăm de mult şi în sfârşit, ajunserăm la uşă.

Era încuiată, fireşte, dar o forţarăm şi broasca cedă. Fără zgomot, ne strecurarăm afară. Mă mai întorsei odată în prag. Pentru a surprinde tocmai momentul când unul din preoţi se ridica de la pământ. Înspăimântat, acesta se uita înspre silueta nemişcată, aparent fără suflare, a lui Ham Costa. După care realiză şi dispariţie noastră. Urmă un urlet de furie, menit a-i alerta pe toţi indienii prezenţi la ceremonie.

În aceiaşi moment, Marian reuşi să închidă uşa pe dinafară cu un zăvor solid, care servea tocmai acestui scop: întărirea pazei prizonierilor din incinta templului zeului dansator. De-abia respirând ne îngăduirăm o clipă de răgaz.

În sală izbucnise un tumult deosebit. Răsunau ţipete, strigăte de mânie, amestecate cu blesteme şi înjurături care dacă ne-ar fi putut atinge, am fi căzut morţi pe loc. Nimeni dintre indienii prezenţi acolo nu-şi puteau explica misterul evadării noastre subite.

— Să mergem mai departe, ne zori Marian. Am scăpat de fanaticii ăştia, dar încă nu neam recâştigat libertatea. Mai întâi de toate ar trebui să-l găsim pe profesor.

— Tot mai crezi că mai trăieşte încă? îl întrebai pe prietenul meu, cam şovăielnic. Ham Costa l-o fi condamnat de mult la moarte şi sentinţa o fi fost până acuma executată.

— Nu ştim asta, dragă Robert. Să încercăm mai întâi să ne salvăm din această vizuină de vulpi şi apoi ne vom pune în legătură cu politia şi autorităţile. Ştim acum cum stăm cu aceste vechi şi străvechi secrete indiene. Aceşti fanatici mai comit şi astăzi grozăvii, mai aduc şi acum jertfe omeneşti, lucru interzis fireşte de către autorităţile engleze.

— Nimeni nu poate înlătura un obicei vechi de milenii printr-un decret de lege, Mariane. Eu unul sunt pe deplin convins, că tocmai aici, în India există numeroase organizaţii

şi secte secrete, care în ciuda interdicţiei oficiale, îşi practică cultele, cu mai multă sau mai puţină ardoare.

— E adevărat ce spui tu. Dragă Robert, grăbeşte-te totuşi să ieşim măcar din gangul ăsta la lumină. Fii foarte atent, teamă îmi este că numai cei iniţiaţi cunosc adevărata ieşire.

Şi Marian nu se înşela nici de data asta. La capătul culoarului ne găsirăm deodată în faţa unei uşi. Încuiată fireşte cu un lacăt cât toate zilele.

Cu ajutorul lui Pongo însă dărâmarăm cu totul şi acest obstacol şi străbăturăm dincolo…

V.
SALVAŢI.

IATĂ-NE AJUNŞI ÎNTR-O ÎNCĂPERE mică de formă rotundă, de unde însă nici o uşă nu ne mai oferea perspective. Spaţiul era complet gol. La ce servea atunci, nu ne puteam nicicum dumiri.

Marian începu să pipăie pereţii. Era clar că se afla în căutarea unei trape, a unei uşi secrete. Voiam tocmai să particip la operaţie când desluşii sunetul unui geamăt. Ascultai cu atenţie. Până şi Marian se opri din explorări. Pongo se lăsă pe burtă şi-şi lipi urechea de lespezile reci de piatră. În secunda următoare era iar în picioare.

— Massers, aici dedesubt, un om prizonier, ne lămuri el. Marian şi cu mine îngenunchearăm imediat şi distinserăm şi noi acel vaiet înăbuşit. Sub noi un om gemea, căzut în – deznădejde şi acel om era un alb, după cum ne dădeam seama după frânturile de vorbe, pe care le striga în disperarea lui.

Pongo se şi puse pe treabă şi examina duşumeaua. Într-un colţ al încăperii el găsi clapa secretă, care nu se deosebea cu nimic de blocurile de piatră de formă pătrată, cu care era pavată podeaua. La o examinare mai atentă se dovedi că era din lemn, doar vopseaua era identică cu acea de pe pietre. O ridicarăm imediat. Lumina lanternei lui Marian, ne dezvălui spaţiul subteran. La pământ zăcea un om care ne aruncă priviri îngrozite Am ştiut din primul moment că acesta nu putea fi decât profesorul dispărut.

— Hello, domnul profesor Hagerstony? întrebă Marian. Omul se ridică în capul oaselor.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră, Sir? Aţi venit să mă scoateţi din văgăuna asta şi să-mi redaţi libertatea?

— Da, avem mandat de la poliţie, în sensul acesta. Aşteptaţi o să vă scoatem afară.

Pe perete se găseau ieşinduri care fuseseră astfel închipuite încât se constituiau într-o adevărată scară. Pongo coborî şi-l scoase pe profesor afară. Dar dură destul de mult până puturăm să înşfăcăm cum se cuvine şi să-l tragem la noi. Omul slăbise într-un hal fără de hal şi tremura din tot corpul. Mai găsi încă resurse să ne strângă mâinile cu recunoştinţă. Nu mâncase de doua zile şi era copleşit de slăbiciune şi disperare. Pongo avea puţină pâine în buzunar, iar eu îi întinsei plosca în care mai era puţin lichid. Profesorul bău cu lăcomie şi înfulecă cât ai clipi pâinea uscată.

Tot Pongo constată că şi încăperea în care ne găseam acum, aflată ca să zic aşa. La etaj, avea ieşinduri de piatră care păreau o scară şi aceste trepte erau chiar deasupra clapei de lemn. Se urcă sus şi găsi o a doua trapă de lemn, pe care o ridică cu uşurinţă. În clipa următoare dispăru din raza noastră de vedere.

Două minute mai târziu apăru din nou şi veni înspre noi.

— Massers, sus drum bun este. Va fi gang lung la capăt trepte de piatră. Pongo cercetat drum, duşman nu este.

— Atunci să-i dăm drumul. N-are nici un rost să mai zăbovim pe aici. Indienii nu pot ieşi lesne de acolo, va mai trece un timp până să reuşească să deschidă uşa, pe care am încuiat-o pe din afară. Poate că o vor sparge.

— Nu uita că Ham Costa cunoaşte, ca nimeni altul secretul bibliotecii. Îi atrasei atenţia. Intendentul trebuie să-i deschidă dacă el i-o cere.

— La naiba. Să ne grăbim atunci. Numai de-ar duce drumul ăsta. Unde trebuie. Înainte, totuşi, a fost îndemnul lui Marian.

Pongo se grăbi să-l sprijine pe profesor. După ce ajunserăm în gang. Acesta vru să spună ceva. Dar Marian îl rugă să păstreze tăcerea. Nu trebuia să ne trădăm în nici un fel. Am ajuns la treptele care se duceau în sus. Erau în spirală. Nu se vedea nici o uşă. Eram convins că ne aflam demult peste nivelul solului şi totuşi treptele nu se mai terminau.

Miraţi peste măsură, continuarăm să urcăm. În cele din urmă. Scara spirală se termină în faţa unei uşi, care din partea din care veneam noi era încuiată cu un lacăt uriaş. Ne dădurăm îndărăt şi sparserăm uşa. Lumina lămpii lui Marian ne dezvălui o cămăruţă de formă rotundă. Doua ferestre erau plasate la dreapta şi la stânga noastră. Lângă una din ele era aşezată o măsuţă de lemn şi un fotoliu Aproape de el descoperirăm un fel de paf. Care părea să fie folosit. În dreapta uşii prin care intraserăm, zărirăm o a doua uşă. Care

era deopotrivă asigurată cu un lacăt. Ne găseam într-o cameră-turn, aşa cum puturăm constata. Marian închise uşa îndărătul nostru şi acuma părea să nu fi existat nici o uşă. Aşa de măiestrit fusese încastrată în zid. Ne îndreptarăm spre cea de a doua uşă. Când am deschis-o, ne-am aflat în faţa unei noi scări spirală care ducea deopotrivă în jos şi în sus. Cea de deasupra noastră ducea la acoperiş. Acolo n-aveam ce căuta. Deci era mai bine să ne urmăm drumul în jos.

Treaptă cu treaptă coborârăm tot mai mult şi am ajuns, în sfârşit, într-un coridor, din care se ramificau mai multe uşi. De-abia făcurăm câţiva paşi, că în faţa ne şi apărură câţiva indieni, care la ivirea noastră se traseră înspăimântaţi înapoi. Apoi prin lovituri de gong, dădură alarma peste tot. Câteva minute mai târziu apăru garda palatului. Furăm înconjuraţi şi scoşi de acolo. Comandantul gărzii nici nu ne întrebă cum am ajuns acolo. El ne conduse pur şi simplu într-o încăpere mobilată şi ne încuie acolo. Nu serviră la nimic protestele lui Marian care ţinea morţiş să-i vorbească rajahului. N-aveam ce face, trebuia să aşteptăm. Speram ca în palat să fim oarecum în siguranţă, întrucât Ham Costa nu ne mai putea face nimic. Dar ne-a fost dat să trăim o imensă dezamăgire uşa se deschise deodată şi tocmai cel la care ne gândeam, cu destulă îngrijorare, apăru în faţa noastră.

Doi indieni, soldaţi în garda palatului, stăteau de-o parte şi de alta în uşă. Ham Costa purta din nou hainele sale strălucitoare. Cum putuse scăpa aşa de repede din sanctuarul zeului nu mă putui dumiri. Poate că urmase drumul prin bibliotecă. Ne privi cu ochii întredeschişi şi începu un interogatoriu.

— Cum aţi ajuns aici! începu el.

Marian îi râse în faţă.

— Ştii prea bine răspunsul, Ham Costa. Vroiai doar să ne jertfeşti zeului dansator şi noi n-am fost de acord, asta-i tot.

Ne învrednici cu o privire încărcată de ură. Încet ca să nu audă cei doi soldaţi din garda rajahului, ne răspunse:

— Şi nu veţi scăpa. Siva i-a însărcinat pe cei doi preoţi ca orice străin care pângăreşte sanctuarul nostru să fie pedepsit. Veţi pieri de pumnal.

— Ei, aşadar, ştii acum, cum am ajuns aici. Cel puţin, râse camaradul meu. Vrei să-i vorbim rajahului acum?

— Nu se găseşte în palat acum.

— Nu face nimic. O să ne întoarcem mâine. Acum nu mai avem chef să mai zăbovim aici. Vrem să plecăm.

— Aţi pătruns prin vicleşug în Palat, voiaţi probabil să furaţi. O să vă arestez şi-o să fiţi băgaţi la carceră.

— Ham Costa, rolul tău în acest Palat se apropie de sfârşit, zise Marian grav. Crezi că ne temem de garda palatului? Ştii cumva ce am acum în mână? O mică apăsare şi… Ham Costa va şi călători în Nirvana strămoşilor săi.

Indianul era descumpănit, privind cu ochi holbaţi la ţeava revolverului lui Marian Ar fi dat cu plăcere un ordin soldaţilor, dar îi lipsea curajul s-o facă.

— Trimite soldaţii sus şi poate vom negocia, îi propuse Marian. Ham Costa stătu un moment pe gânduri, apoi făcu un semn soldaţilor să se îndepărteze. După ce se închise uşa, Marian zise:

— Ai băgat de seamă. Ham Costa, că intruşii străini nu vor să se lase prin vicleşuguri duşi la abator. Eşti un fanatic, care vezi în toţi străinii albi, numai duşmani. Aş putea să-ţi dovedesc că poţi fi pedepsit. Însă îţi voi acorda încă o şansă. Dispari din Palat şi din împrejurimile sale. Îţi voi da un avans de două ore, pe care poţi să-l foloseşti cum e mai bine. De-abia apoi voi face plângere oficială.

Indianul răspunse cu un hohot plin de ură.

— Sunteţi toţi în mâinile mele, ne ameninţă el. Vă spun doar că răzbunătorii sunt pe cale să vă ajungă şi nu veţi scăpa vii din palat.

— Dar nici tu şi dacă faci cea mai mică mişcare eu trag. Ochii indianului scânteiau de furie. Observai pe furiş că o umbră de triumf interior se oglindea pe faţa acestuia. Şi de parcă s-ar fi răzgândit, spuse acum pe un ton liniştit.

— Bine. Domnilor, sunt gata să accept oferta. Am eşuat în planurile mele. Îmi garantaţi deci două ore de avans, nu-i aşa?

— Da. Obişnuim să ne ţinem de cuvânt. În afară de asta. Vă previn că timp de un an nu veţi avea acces aici în palat, tu şi preoţii tăi fanatici.

— O să mă păzesc de-a o face. Bine contez, pe cele două ore. Vă voi închide aici şi după aceea faceţi ce vă place. Voiam să-l previn pe Marian. Întrucât aveam o profundă neîncredere faţă de acest om. Dar prietenul meu îşi dăduse cuvântul, iar acuma indianul se retrăsese, ferecându-ne în sală pe dinafară.

— Mariane, cred c-ai făcut o mare prostie să laşi să plece, observai eu cam indispus. Sunt sigur că ne pregăteşte o festă urâtă.

— N-o să-i reuşească, în Palat dorm acum cu toţii: rajahului nu-i putem vorbi, deşi presupun că este în Palat. Garda palatului nu poate hotărî sorta noastră, ci numai

rajahul în persoană. Noi putem însă dovedi ce ni s-a întâmplat la subsol.

Era adevărat ce spunea şi totuşi nu-mi puteam reprima o strângere de inimă. Ne puserăm pe aşteptat. Profesorul era atât de extenuat încât adormi imediat. Pongo părea încă vioi şi stătea la uşă de pază. Se scurse o oră.

Deodată se auziră strigăte puternice de pretutindeni şi apei alarma de incendiu.

— Arde Palatul Mariane! strigai eu. Asta-i cu siguranţă opera lui Ham Costa.

Prietenul meu nu spuse nimic, ci bătu cu pumnul în uşă. Fireşte nu răspunse nimeni şi mai ales nimeni nu veni să ne deschidă. Desluşirăm o agitaţie mare în tot palatul şi într-un sfârşit sirenele maşinilor pompierilor.

— Pongo, trebuie să spargem uşa, zise cu mult calm Marian, dar în spatele calmului său îl simţii destul de agitat. Trebuie să reuşim. Pongo se aruncă asupra uşii grele, dar uşa nici nu se clinti, era foarte solid construită.

Urmară alte două încercări, ambele fără rezultat. Atunci Marian alergă înspre fereastră şi o sparse. Dar gratiile cu care era prevăzută împiedicau ieşirea. Valuri groase de fum ne inundară şi ne luară vizibilitatea.

— Cred că arde o aripă a Palatului, a fost de părere Marian.

— O aripă a Palatului? Nu cumva tocmai acea parte a Palatului unde se afla preţioasa bibliotecă? Să-i fi dat foc Ham Costa?

Marian se necăji acum foarte tare şi de-abia îşi putu înăbuşi o înjurătură.

— Cred că ai dreptate, Robert, Ham Costa ne-a tras pe sfoară şi a cum a distrus toate urmele şi dovezile vinovăţiei sale. Numai de-am putea ieşi de aici!

— Am putea striga după ajutor!

— Nimeni nu ne va acorda atenţie. Să mai încercăm cu uşa. După ce Pongo se mai azvârli de câteva ori cu toată puterea de care era în stare, aceasta se deschise, în sfârşit. Se deschise fără a se sparge. De partea cealaltă aşteptau trei indieni uimiţi din cale afară şi care ne priveau curioşi. Unul din ei păşi în faţă şi ne întrebă cine eram.

Marian îl examina cu multa atenţie pe indianul care stătea în mijlocul celorlalţi, apoi se înclină înaintea lui, precizând:

— Excelenţă, se petrece ceva extraordinar în palatul dumneavoastră. Profesorul a fost găsit. Zace aici epuizat, pe acest divan. Numele noastre sunt Farrow şi Bertram.

Bucuros, indianul păşi înainte. Era într-adevăr rajahul care fusese deşteptat din somn de alarma palatului. Intră în încăpere şi-l examina pe profesor.

— Da, el este şi sunt foarte bucuros că aţi reuşit să-l salvaţi. Biblioteca arde în momentul de faţă. Ştiţi cine se face vinovat de toate acestea?

— Ham Costa, Excelenţă!

— Ham Costa, omul meu de încredere, reprezentatul meu?

— Da, Excelenţă, acesta e adevărul. Vă rog numai să ne ascultaţi.

Marian îi povesti în puţine cuvinte tot ce se întâmplase. Rajahul, ascultă relatarea noastră tăcut, fără ca nici un muşchi de pe faţa lui să-i trădeze emoţia interioară, crescândă. După ce Marian termină ne răspunse:

— Acum se explică multe, domnule. Vă mulţumesc din inimă, întrucât mi-aţi făcut un mare serviciu. Nu ştiam nimic de zeul care dansează. Nu m-am prea interesat de vechile istorii şi legende indiene, eu sunt un om al prezentului, cu o educaţie mai degrabă contemporană şi modernă, cum s-ar zice. Dacă voiţi însoţiţi-mă.

Îl lăsarăm pe Pongo să-i păzească pe profesorul care încă mai dormea şi-l urmarăm pe Rajah.

Când ne apropiarăm de bibliotecă, colonelul ne veni agitat în întâmpinare şi aproape ne luă pe sus. Întrucât era deja convins c-am pierit, fie în flăcări fie înăbuşitei de fumul incendiului.

— Paguba nu-i chiar aşa de mare cum mi-am închipuit, Alteţa, raportă ei. Numai o parte din bibliotecă a ars. Bineînţeles c-au fost distruse astfel şi câteva cărţi preţioase. Acum focul a fost stins şi se lucrează la îndepărtarea urmelor incendiului.

Rajahul dădu numai din cap şi ni se adresă pe urmă nouă:

— Arătaţi-mi unde se găseşte uşa secretă, domnilor. Păşirăm în bibliotecă. Numai rafturile din spate arseseră şi totuşi multe cărţi au fost distruse, cărţi care relatau despre străvechile taine ale indienilor.

Eliberarăm un colţ al încăperii şi arătarăm spre orificiu. Rajahul dădu numai din cap. Ne rugă apoi ca, împreuna cu colonelul şi cu câţiva poliţişti să mai coborâm încă o dată la subsol şi să indicăm oamenilor legii unde să percheziţioneze.

Îi urmarăm îndemnul şi găsirăm în curând sala sanctuarului, unde era plasat zeul dansator. Acesta dispăruse însă; deşi statuia zeului era înaltă de doi metri, fusese transportată de acolo. Aici jos, însă nu se mai găsea nici un om. Ham Costa dispăruse şi el împreună cu susţinătorii săi.

După ce prezentarăm raportul nostru rajahului şi ne exprimarăm regretul că nu l-am putut captura pe Ham Costa, acesta ne spuse zâmbind obosit:

— Nu-şi va putea finaliza nici aşa intenţiile, domnilor, căci eu sunt un prieten sincer al poporului englez. Oricum, vom emite un mandat de arestare pe numele lui.

Pentru noi, problema era rezolvată în acest mod şi acum n-aveam o dorinţă mai mare decât să dormim după voia inimii. Timp de patru zile am fost oaspeţii rajahului. Profesorul îşi revenise între timp şi refăcut, îşi reluă munca din nou în bibliotecă Acum nu-l mai deranja nimeni acolo.

Colonelul îl luă la întrebări pe servitoru-i credincios Ben Hagha, de la care află toate ce le dorise. Era de mult un susţinător înverşunat a lui Ham Costa, dar între timp îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă cu acesta. El îi promise colonelului să-i fie credincios pe viitor şi să nu se mai amestece în chestiuni politice.

Ham Costa căzu mai târziu victimă unei răzbunări încercând să scape, a fost atât de grav rănit, încât după câteva ore se săvârşi din viaţă.

Străvechile taine indiene au fost încetul cu încetul aduse la lumină de profesorul Hagerstony.

Despre zeul care dansează n-am mai auzit de mult nimic, dar e firesc să fi apărut undeva din nou.»

Sfârşitul volumului: **TAINE STRĂVECHI.**

În numărul următor:

CĂPETENIA DAICĂ.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro